CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

noiembrie 2018

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, trimestrială,
editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români**
şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul I - Nr. 4 (4) 2018 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș
Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

În acest număr semnează:

Echipa redacţională

-REDACTOR-ŞEF – *NICOLAE COSMESCU*

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- CONSULTANT VALIDARE – *GEORGE ENE*

- CONSULTANT VALIDARE – *GHEORGHE MOHOR*

- COORDONATORI DE RUBRICI:

„LICEENII" *(Palatul Copiilor) – SIMONA MARINEAȚĂ*
„TINERE SPERANȚE" – *DENISA COROJA*

- RELAȚIA CU PRESA – *NUȘA CANTEMIR*

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.
wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

RESPONSABILITATEA

(continuare din numărul trecut)

Se cheamă că îți asumi un anumit risc, dar tu trebuie să fii pregătit și pentru acest tip de situații, pentru că și acestea fac parte din viața reală, normală a unui om (risc asumat).

Din punct de vedere al ariei pe care o poate acoperi influența acestei acțiuni, responsabilitatea poate avea efect doar asupra persoanei care și-o asumă, sau poate avea efect, direct sau indirect, și asupra altor persoane. Spre exemplu, felul în care arăți, îți poate da încredere în tine dar, în același timp, formează și o impresie-opinie asupra-despre tine, impresie creată de tine (tu ai ales să te îmbraci așa), dar și de cei din jurul tău, prin opiniile exprimate. Tu ești responsabil de modul în care arăți și te comporți în societate, cu toate că aici poate avea influență și o componentă externă: mediu, cultură. Ca peste tot, și în acest caz ne lovim de legea din biologie care spune că fenotipul (felul în care arătăm, ceea ce suntem) este rezultatul combinării, în timp, a acțiunii genotipului (informația genetică primită de la ancestori) cu cea a acțiunii mediului. Din repectivul mediu face parte și societatea, adică părinți, prieteni, educatori, stat, formatori de opinie, mass-media etc. Trebuie, totuși, să luăm în calcul și faptul că există fenomenul de autodidactism. De aceea, până la urmă, trebuie să admitem că responsabilitatea majoră din această speță, de la o anumită vârstă în sus, este cea personală.

Un aspect extrem de important al temei îl reprezintă responsabilitatea față de societate, față de omenire, prin contribuția adusă de fiecare element al acestei mulțimi, omul. Cartea sfântă, Biblia, ne sfătuiește să iubim aproapele nostru ca pe noi înșine. Pilda aceasta o spune fiecăruia dintre noi. Chiar dacă la prima vedere reprezintă o responsabilitate individuală, personală, la nivel macro trebuie să înțelegem că în același fel ne îndrumă pe toți, deci, de fapt, este o responsabilitate colectivă, comună, dar unitară, acțiune care se ramifică și ne cuprinde pe toți prin interdependența creată. Iată cum o acțiune care pare, la origine, a fi una individuală, se dovedește, de fapt, a fi una aproape pandemică.

Există și situații în care responsabilitatea mai multor persoane vizează un singur individ. Spre exemplu un bolnav, sau o persoană cu handicap, trebuie să fie în atenția mai multor specialiști, fiecare având un rol bine determinat în menținerea unui anumit grad de confort sau în manoperele care vizează recuperarea sau însănătoșirea persoanei respective. Toți cei care au de executat aceste manopere trebuie să fie calificați, să aibă un anumit tip de pregătire, specială pentru acest tip de muncă, deci să fie antrenați temeinic în a-și îndeplini sarcinile și în a face față situațiilor extreme care pot apărea, oricând, în timpul serviciului lor și, mai ales, să fie conștienți de faptul că trebuie să răspundă de acțiunile pe care le întreprind.

În funcție de durata de timp care se scurge până la apariția rezultatelor acțiunilor unei persoane, pot exista două mari categorii: rezultate care apar imediat și rezultate care apar după o perioadă mare de timp. În primul caz, responsabilitatea nu poate fi pusă la îndoială sau poate fi cuantificată fără eroare, analiza acțiunilor subiectului putându-se efectua aproape în timp real. În al doilea caz, subiectului respectiv nu i se pot analiza rezultatele acțiunilor sale decât după un timp îndelungat (poate ani sau zeci de ani). Dar tocmai de aceea subiectul ar trebui să fie conștient de importanța acțiunilor sale, de faptul că responsabilitatea sa este cu atât mai necesară, mai cerută ca prezență permanentă. Acesta este clasicul caz al dascălilor.

Toate aceste exemple dovedesc faptul că responsabilitatea reprezintă o însușire ce apare datorită interdependenței care se crează între elementele ce alcătuiesc mulțimea oamenilor, societatea. Dacă analizăm comportamentul fiecărui individ în parte, nu pare a fi ceva impresionant, dar dacă analizăm acest comportament raportându-l la scară macro, înțelegem că fiecare individ reprezintă o rotiță care face să funcționeze, să se miște marele angrenaj, omenirea. De aici derivă importanța asumării responsabilității pentru acțiunile proprii fiecaruia dintre noi, ca fiind o mică parte din importanța majoră a menținerii în stare de funcționare a societății, a omenirii, a vieții. Din aceste exemple trebuie să înțelegem de ce este imperios necesar să uităm, să scăpăm, să renunțăm odată pentru totdeauna la acea zicere tipic românească ce îndrumă la

compromisuri aducătoare de eșecuri și rebuturi materiale și spirituale: „Lasă că merge și așa!”. Oameni buni, nu mai merge și așa! Niciodată nu ,,a mers și așa” decât către dezastru! A fost numai o iluzie creată pentru a depăși rapid, mai mult pe hârtie, marile producții raportate în cincinalele din vechea orânduire și a arăta cât de bine trăiam noi în societatea așa zisă comunistă. Trebuie să scăpăm, odată pentru totdeauna, de aceste himere păguboase ale trecutului, himere pe care le purtăm cu noi ca pe niște pietre de moară, ca pe niște peceți pe actul de identitate al națiunii noastre. Această sintagmă trebuie să dispară din vocabularul, dar mai ales din mintea noastră. Mentalitatea umană este foarte greu de schimbat. A schimba o idee intrată în mentalul colectiv este aproape ca și cum ai vrea să lupți împotriva unei fantome, sau să te lupți cu morile de vânt. Pentru acest tip de acțiune corectivă este necesară o îndrumare corectă a cel puțin două-trei generații care urmează. Dacă nu vom înțelege că trebuie să devenim responsabili de ceea ce facem, dacă nu ne vom asuma, de la nivel individual, responsabilitatea tuturor acțiunilor noastre, conștienți fiind de importanța rezultatelor acestora, vom ajunge la un eșec economic, cultural, social, chiar spiritual-sufletesc de proporții uriașe. Adevărul este că trebuie să împrumutăm modelul țărilor dezvoltate, unde fiecare, oricât de bogat sau sărac, oricât de influent sau umil, oricât de important sau obișnuit ar fi, răspunde cu aceeași măsură de acțiunile sale, în fața legilor care guvernează, impunând anumite standarde și limite. Nu ar tebui să mai existe măsuri diferite-duble în răspunderea pe care o poartă unii sau alții, în funcție de cine sunt aceștia. Astfel de măsuri provoacă neîncredere, ură, haos în societate, creând false modele de urmat. Aceste sentimente ar trebui să dispară în momentul în care este vorba despre a răspunde fiecare de ceea ce a făcut, de ceea ce face și de ceea ce va face. Așa ar fi normal și corect pentru noi toți. Așa ar fi normal aici, în această lume. În fața lui Dumnezu, răspundem sau vom răspunde cu toții, la timpul fiecăruia dintre noi. Să fiți siguri și convinși de asta!

George Ene

REGINA CU ZÂMBET DE ARLECHIN

Cât de departe-am fugi la marginea lumii,
Să ne-nchipuim că vedem, c-auzim?
Mă tem că n-am trece de soare
Și ne-am ofili sub privirile lui într-o zi.
Cât de-aproape s-ajungem în sine
Să ne putem recunoaște?
Stăm bine cu noi? Avem cale-ntinsă?
Ne țin bătăile inimii?
Ruga ne este aprinsă cu zăpezi și cu ploi...?
Cum să ne-nduplecăm sufletele să se deștepte?
Altfel, sosim prea devreme
Și nimeni n-ar ști să ne-aștepte ori să ne cheme.
Îngerul ridică din umeri frământărilor noastre.
Ardem – biete furnici – sub îndoieli și sub frici.
Suferim pentru ce nu cuprindem
Și mai ales pentru ce nu iubim.
Pendulăm, încă, între departe ș-aproape,
Căzând în capcana a două ispite mioape.
Cât timp avem umbra întreagă și speranțele calde,
Regina, cu zâmbet de arlechin, ne luminează
Până la marginea lumii deșarte.

MULT-PREA-TÂRZIUL

Un gând din Țara de ametist
Îmi bate suav la fereastră:
„– Ți-am adus Târziul
De pe muntele Firii...”
„– Doamne, Tu ești?!
Eu sunt doar umbra privirii.
Stăpânul și-a șters prezența
De marginea unui abis...”
„– L-am simțit în rugăciunea lui seara,
Topindu-se ca lumânarea
Să-și limpezească *de-ce*-ul
Cu care-și suie-ntrebarea –
Lacrima-n care-și durează marea.”
„– Ce să fac acum cu Târziul?
L-aş pune în pod sub paza unui miriapod
Între petale de vorbe-albastre,
Scuturate din fericirile noastre;
Mi-e teamă să nu-mi rănească balaurul.”

„– Trezește-te, ai învins! –
Mă-ntâmpină purtătorul de biruință.
Balaurul s-a îngrozit de-atâta iubire,

De-atâta credință,
Mai mult decât de sabia mea!
Ai grijă de-acum!
Fiara umblă perfid prin vise,
Ca prin narcise.
Ucide curat cu otrăvuri preparate
Din dorințele fiecăruia și din ispite.
În satul din care vin
Oamenii-au așteptat-o vrăjiți
Noaptea la porți –
A doua zi toți au fost morți. ”

Morala: Mai bun ca fiara,
Mai rece ca fierul!

SENTIMENT MINERAL

Zile și nopți polare,
Aceleași semne, aceeași culoare.
Bucurii și tristeți calde
Cuibăresc sub ghețuri înalte.
Nu departe de reni,
Urletele lupilor albi
Rup tăceri.

Albul necuprins îmi hrănește într-una
Speranța, respirația, luna.
Târziu-argintiu de ocean...
Ne strecurăm din stare în stare
Până-n bobul de sare,
În care ne-ncape viclean
Străveziul alean,
Deșertul sentiment mineral.

RUGĂ PENTRU CURĂȚIREA DE PATIMI

Fără urmă de drum, fără țintă,
Prins în coșmar – clopot fără limbă –
N-am nici voința
De a mă salva, precum șopârla.
Sunt în mâna Ta, Doamne!
Pune să fiu zidit de viu într-o grotă,
Dacă numai așa m-aș putea vindeca
De incertitudini.
Dă-mi tăria și credința sihaștrilor,
Care puneau umărul
Să învârtă roata istoriei,
În credința lor că și munții
Trebuiau mutați din loc,
Ca oamenii să fie mai aproape unii de alții.
Răsplătește-i pe fiecare,
Mai ales pe cei ce ne hrănesc
Și ne-adapă speranțele.
Iartă-mă, pe mine, păcătosul,
C-am brăzdat multora sufletul
Cu frământări și suspine,
Confundând iubirea
Cu respirația gură la gură,
Dorul necuvântat cu-amintirea,
Tăcerea de aur cu neiubirea.

TAINIȚA CU ZÂMBETE

În magma aproapelui
Fumegă și astăzi Vezuviul.
Peste tainița cu zâmbete
Lună albă, brumă
Și, din departe, închipuiri calde...

Sub cenușa memoriei –
Pașii licărind ai istoriei.
Flux-reflux – himeric puls:
Din noi, peste noi.
Sub clipocitul alb al hârtiei –
Iubirea Mariei.
Aisbergul ocolește, cu grijă, zâmbind,
Cercul delfinilor în care mă prind,
Sufletul și lumea de care mă țin –
Mezin peregrin...

SECUNDELE SE CALCĂ-N PICIOARE

Stau cu urâtul de vorbă să mă deslușesc.
Printre crengile defrunzite ale sufletului
Un pițigoi scârțâie a frig și a ploaie
Peste-o vioară care mă-ndoaie...
Din tării, cad petice de cer cenușii.
Timpul răvășit se-nchide în sine grăbit.
Secundele mele se calcă-n picioare
Să nu fie uitate pe-afară.
Departe, parcă sub lovitură de tun,
Drumul se răsucește șarpe și arde scrum.
Încotro, suflete, acum? Încotro?!
Pe oriunde apuci,
În porți – plusuri albe și negre
Scad mulțimile unei stranii algebre.
Și, totuși, netulburat de vreo frică,
Un păianjen pânza-și urzește
Sub două zboruri de rândunică.
Întreb un călugăr dacă știe alt drum.
Ridică din umeri, apoi se întoarce:
– Fiule, calea ce-o cauți adastă,
Veșnică, în frumusețea ei aspră!

Desfășurarea Marii Adunări naționale de la Alba-Iulia 1 Decembrie 1918

In dimineața zilei de 1 decembrie 1918, zi de iarnă, cădeau fulgi de zăpadă, orasul Alba-Iulia de la gară până la vârful cetății era tixit de mulțime și tot mai veneau trenuri încărcate cu țărani și soselele erau împânzite de căruțe, călăreți și pietoni.

Marea Adunare constiuantă a românilor din Transilvania, Banat și părtile ungurene a fost deschisă pe la orele 10^{00} de către dr. Stefan C. Pop, ca presedinte al Consiliului național român central.

Ștefan C. Pop relata: „Noi care am fost puși de lumea noastră în fruntea afacerilor naționale, am aflat momentul psihologic de sosit pentru a anunța dușmanilor noștri de secole cum că noi preluăm imperiul peste toate

ţinuturile locuite de românii din Transilvania şi Banat.

Credem că ceea ce am făcut bine am făcut. Duşmanii noştri însă nu au vroit să ne recunoască acest drept. Şi când au văzut că valahii aceştia oropsiţi, că iobagii aceştia nu se însufleţesc pentru treburile lor, ne-au ridicat acuza că înşelăm poporul, că noi nu sântem dispuşi să primim bunătăţile cele mari care ni le oferă ei. Fraţilor între acestea, noi neînfricoşaţi, cu fruntea ridicată am mers cu un pas mai departe şi am publicat manifestul Marelui Sfat naţional român.

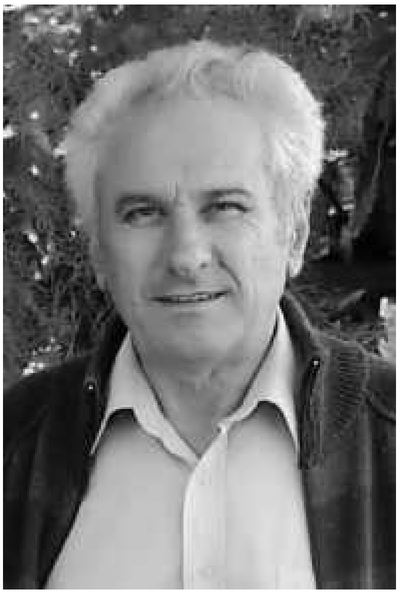
Cu acestea - încheie Ştefan C. Pop - Comitetul naţional şi-a împlinit datorinţa faţă de naţiunea sa.

....

Sursă: ***Unirea Transilvaniei cu România, 1decembrie 1918***,
ediţia a II-a Bucureşti -1972.
Lucrare apărută sub redacţia lui Ion Popescu-Puturi şi Augustin Deac.

Caligrafiat: Petre Ghilencea

Nicolae Braniște

100 de ani

100 de ani, e-o împlinire,
De veac, ilustru,
Timp care-a dat Marea Unire,
O Românie, ca astru.

100 de ani, cu plugari pe glie,
De suferințe neîncetate,
Care, țării, au dat pâine pe datorie,
Pe mese să fie bucate.

100 de ani, cu regi și președinți,
Conducători vremelnici de țară,
Unii iubiți, ori ne-au scos din minți,
Cu ei ne-am menținut în hotară.

100 de ani de schimbări majore,
Cu război mondial, Ialta și comunism,
Eroi, sacrificii și dezbinare,
Într-o Europă, lipsită de altruism.

100 de ani, o picătură de mileniu,
În ritm cu lumea, nația a-naintat,
A arătat că are și geniu,
Nu însă, putere de unificat.

100 de ani, cu două Românii,
Cu Prutul, ce desparte-n două,
Stămoșești și falnice teritorii,
Cu grai latin lăsat doar nouă.

100 de ani, cu oameni și semeni,
Unii oameni, alții doar inși,
Cu trădători, pe care-i condamni,
Printre români săraci, în teniși.

100 de ani, o nouă perspectivă,
În Europa unită, fără garanție,
Un tren expres tras de-o locomotivă,
Cu peroane pentru migrație.

100 de ani de viață, trăiesc puțini,
Cei care iubesc bunici și părinți,
Rămașii acasă, nu duși între străini,
Țara să ridice, strângând din dinți.

100 de ani de învățătură,
O istorie creștină, și cu sărbători,
Pe meleaguri vechi de cultură,
În colinde bogate și colindători.

Anul Centenarului

Așa să-mi ajute Dumnezeu!
E jurământ de credință, de țară,
Moștenire, de la străbunul meu,
Gând de-a păstra glia-n hotară.

În jurământ ne naștem și trăim,
Dintr-o iubire strămoșească,
Cu luptă veacul să-l ocrotim,
Ca țara-ntreagă, să renască.

O prețuim, ca plai al Mioriței,
Ținut de munți, coline și câmpii,
Rai pitoresc din împletirea viței,
Până la mare, din ape de fluvii.

Carpații, încă respiră ozonul,
Din codrii uscați din picioare,
Au ramuri care-au dat isonul,
La suferință în lupte seculare.

Libertatea s-a alintat cu interese,
Devorând fiii, părinții, strămoșii,
Mânată de scrupule imense,
Seama nețiînând, că tulbură moșii.

Un Centenar, de la Unirea Mare,
S-a strecurat, ușor, lângă român,
Arvrea s-aducă țara-n hotare,
Demnitatea pierdută,ca stăpân.

Țara Centenarului

Centenar e-n țara mea,
Ținutul dacilor pașnici,
Unde timpul trece aievea,
Ca voievozii destoinici.

Anul Centenarului Țării,
Lacrimi stoarce din clipă,

Pe-altarul sacru al lamentării,
După un secol de luptă.

Nestinsă flacăra iubirii,
Parcă-i un etern vis,
N-atinge bucuria întregirii,
Departe e de paradis.

Pe hotare flutură tricolor,
Înfipt pe culmi de Carpați,
De la străbuni, ca un fuior,
La brâul încins între frați.

Cerul, iaraprinde Luceferi,
Să lumineze latinitate,
Coloane infinite de nuferi,
Născute pentru dreptate.

În fiecare casă, torța unirii,
Dă glas acum, fiiilor ei,
 Aprinde candele reîntregirii,
În onoarea strămoșilor săi.

Ora adevărului sosit-a oare?,
Podul de flori este la Prut,
Hotara țării n-are alt soare,
Strânge frații într-un sărut.

Țara-ntregită e-n sărbătoare,
La Centenarul jertfei de neam,
La butonieră și-a pus floare,
Un tricolor, ca brand și hram.

Cui folosește Centenarul?

Cui folosește Centenarul?
Deschise răni de vindecat,
Acum, tot acolo-i hotarul,
La Prut, de ape-nvolburat.

Suflete, sunt încă rănite,
Doar, graiul rămas-a dulce,
Plaiuri, cu destine încurcate,
Au istorii scrise pe cruce.

În reîntregire, puțini cred,
Ce-a fost o România Mare,
O țară, caun leu patruped,
Gata de luptă pentru hotare.

Speranța e vie pân-la sfârșit,
Sub ocrotirea lui Dumnezeu,
Timpul nu stă, are un infinit,
Unirea-i un vis de Ateneu.

De ce, acum, și nu altădată,
Aceleași interese ne leagă,
Și mâine-i o zi, nu-i niciodată,
Țara să nu mai fie pribeagă.

Centenarul rămâne o durere,
O sărbătoare a neputinței,
Două steaguri înfipte-n unire,
Memoria risipită a speranței.

POPAS ÎN MEMORIE

Mihail Ghițescu

CAPITOLUL X

(continuare din numărul trecut)

- Nu e prima oară când ne deplasăm în marș în afara școlii, însă pentru tine este important că ai trecut printr-o experiență neplăcută de care sunt sigur că n-o vei uita niciodată.

- Nu numai eu nu voi uita acel incident neplăcut, ci și voi care într-un fel n-ați fost numai martori, ci și părtași, pentru că niciunul dintre colegi nu mi-a negat gestul săvârșit spontan, convins că fapta mea a fost în totalitate umană. N-am cum să uit acea zi de început de primăvară, cu o dimineață luminoasă prevestitoare de voioșie tinerească, în care lumea din jurul tău cu gelozie te invită să te bucuri de fiecare clipă trăită, indiferent de locul în care te afli. Stăruie și acum în memorie captivanta melodie a cântecului de neuitat „Lili Marlene”, însoțită de tropotul monoton și sincopat al bocancilor din picioarele noastre care în mars ritmic, și cu aceeași intensitate lovea asfaltul, bob, boc. Nu-mi explic, dar cântecul în marș îmi creea de fiecare dată o stare specială care n-o trăiam în nicio altă situație. În afară de faptul că fiecare frază muzicală rezona cu un sentiment de măreție și solemnitate îmi crea senzația de om liber, și numai alături de cei cu care ne însumăm armonic emisiunii vocale ne face mai puternici și mai siguri de visurile noastre.

Muzica de orice gen are un ascendent fantastic asupra stării de spirit umane inducând convingeri că aceasta consolidează și armonizează psihologia umană. Se poate afirma fără niciun dubiu că viața de ostaș, cu toate

restricțiile și paradoxurile ei are un farmec ce nu poate fi negat.

- Măi, Fane, mă uit la tine și mă surprinzi. Nu știam ce zace în tine. Este prima dată când încerci să filosofezi folosind texte de doi lei, dar, paradoxal, eu nu pot decât să-ți reconsider sinceritatea trăirilor tale. Profesiunea de militar include necondiționat, disciplină, rigoare, ierarhie și executarea fără comentarii a ordinelor superiorilor. Momentul la care te referi l-am trăit împreună, însă tu care ai fost implicat direct, e normal să ai o reținere și interpretare personală. Te ascult să povestești mai departe acel marș.

- Îți amintești și tu că după ce am părăsit orașul, comandantul a ordonat să încetăm a cânta, subliniind să nu facem zgomot. În general, ordinul a fost respectat, însă noi am continuat să vorbim în șoaptă fiind atenți în același timp și la decorul oferit de drumul care șerpuia în zona agricolă, cu grădini închise cu garduri precum și cu zone deschise în care arăturile de primăvară erau în toi.

În general, nemții sunt foarte riguroși și nu irosesc nicio sursă care le poate produce venit, astfel că fiecare petic de pământ este bine lucrat. Deprinderile formate în urma unor exerciții repetate intră în reflex, și se manifestă spontan toată viața. Datorită faptului că ne bucuram de o oarecare toleranță, și comandantul nu ne solicita eforturi sporite, dar fiind atenți la peisajul oferitit, mărșăluiam lejer, discutând în șoaptă, dar fiind atenți la peisajul oferit de drumul care în mare parte era deschis. La un moment dat, am ajuns în locul unde se depozitează gunoaiele orașului Halle, loc pe care îl mai văzusem și ca de obicei e+ra aceeași activitate de recuperare a materialelor refolosibile, precum sticle, metale, separate pe profile, fier, cupru, aluminiu, hârtie, textile, materiale plastice etc. Această activitate de răscolire a munților de gunoaie era efectuată de două echipe sub paza poliției. În ținute deplorabile, unii cu picioarele înfășurate în obiele. Prima echipă era alcătuită din evrei cu steaua galbenă cu cinci colțuri în piept, pe care era înscris cu litere mari, de tipar, JOUDEN. A doua echipă era alcătuită de prizonieri sovietici, remarcați prin căciulițele lor cu moț, și cu mantale lungi, rusești. Așa cum am spus mai înainte, nu era prima dată când treceam pe lângă groapa de gunoi, dar de data aceea dintr-un sentiment de generozitate umană, am prins în mână monedele de 5, 10, 25 și 50 de pfeningi (monezi divizionare ale mărcii germane), și cu putere le-am aruncat evreilor. Erau în jur de opt mărci, bani câștigați la poker, ca urmare a alarmei.

(va urma)

Vasile Ghițescu

Despre:

Așa am devenit legende

La editura Tiparg Pitești a apărut de curând volumul „Așa am devenit legende”, al cărui autor este inginerul Nicolae Cosmescu.

În cuvântul introductiv, frumos intitulat „Două vorbe despre autor”, cuvânt alcătuit de poeta Denisa Popescu, se arată că „Inginerul Nicolae Cosmescu este unul dintre pilonii evenimentelor desfășurate sub egida Centrului Cultural Pitești. Redactor-șef al revistei „Cuvântul Argeșean”, ziarist profesionist, membru de prestigiu al Ligii Scriitorilor din România, colaborator, de-a lungul vremii, al publicațiilor cu profil automobilistic, autorul nostru îndoaie iarăși, cavalerește, genunchiul înaintea pasiunii de-o viață. Deși nici delicatețea lirică, nici iluzia romantică nu-i sunt străine. Dar cu pasiunea nu-i de glumit!”. Iar pasiunea aceasta poate fi constatată în volumele sale anterioare: „Formula 1, în Era Schumacher” (2002), „Scena și culisele marilor premii” (2005), „250 de curse alături de Michael Schumacher” (2007), „Cu accelerația la planșeu” (2008), „Destine de campioni” (2012) și „Deceniul lui Fangio” (2013).

Cuprinsul volumului, pe parcursul a 214 pagini, se desfășoară în șase capitole: „Zorii începutului”, „Preludiul gloriei”, „Suntem în fruntea tuturor”, „Pariem pe viitor!”, „Mari, glorioși, admirați”, „Sic transit gloria IATSA RALLY!”.

Volumul este destinat unei echipe născută IATSA și dipărută sub altă denumire: IATSA RALLY. După cum precizează chiar autorul la începutul cărții: „Ea (echipa) n-a avut în componenţă sportivi de talia „dominatorilor” vremii sale, deşi a strălucit şi prin individualităţi. Însă, ceea ce a făcut-o să-şi marcheze epoca, a fost însăşi echipa”.

Fotografia de pe coperta 1 înfățișează trei bărbați în picioare, în fața unei mașini de raliu, considerați „cei trei muschetari”, care au contribuit decisiv la obținerea primului titlu de campion al echipei IATSA Pitești, sub drapelul căreia au concurat Mihai Costinean, Mircea Bucur, Alexandru Moldovan. Ei fac parte din lista celor 96 tipărită pe ultima pagonă a volumului, care nu este exhaustivă, iar excepția primelor patru poziții, ordinea este pur aleatorie.

Aceste legende se adaugă altora ultimei jumătăți de secol, cum ar fi Barajul Vidraru, Transfăgărășanul și multe altele care să dea de gândit celor de la conducerea

țării pentru redescătușarea energiilor creatoare ale poporului român.

Damian Avrămescu

Nicolae Ionescu

Toamna cu buza amară

Am împins cu amândouă mâinile
Inima înapoi în piept, de afară...
Dar ea, zăluda, n-a mai încăput...
Venise iar toamna cu buza amară,
Şi frunzele toate din nou m-au durut...

La geam piţigoiul frământă o rază,
Ascunsă sub brumă ca cerul sub fân...
E noapte şi ziua, e noapte-n amiază,
Îmi stingi felinarul şi-mi spui să rămân.

La tine e vară, şi foşnetul mării,
Îţi saltă covorul corăbii în larg...
Mă leg de catargul cădelniţă-al lustrei,
Umbrela iubirii spre frunte o trag...

Aleile plâng peste răni de castani...
Poate să plouă de-acum, nu-mi mai pasă !
Vitalii de rouă ne urcă prin ani,
Lumina-n rotunde felii stă pe masă !

Am împins cu amândouă mâinile
Inima înapoi în piept, de afară...
Dar ea, zăluda, n-a mai încăput...
Venise iar toamna cu buza amară,
Şi frunzele toate din nou m-au durut...

Numai Toamna de-acum...

A fost o vreme când am crezut
Că zilele părinţilor noştri sunt fără de sfârşit...
A fost o vreme când am crezut
Că dulcele must al Iubirii
Nu se poate transforma în otrăvită licoare,
Şi că răsplata pentru bine
Nu poate fi răul...
Am crezut o vreme
Că tinereţea veşnică este,
Mereu înlănţuită la gâtul meu,
Precum un preţios colier...
Am crezut o vreme că tu nici nu exişti,
Că locul pe scaunul Singurătăţii
Este pururi al meu...
Am crezut o vreme că n-am să mai ridic niciodată fruntea,
Dar îmbătat de parfumul grădinilor tale,
Am prins în pumn roşia rază de soare...
Am crezut o vreme că stelele
Doar pentru noi strălucesc,
Că fântânile doar pentru noi
Îşi piaptănă prin lună pletele jucăuşe...
Numai Toamna de-acum,
Ce veni ca un leac ispitei,
M-a făcut să aud
Adânca înţelepciune din glasul pietrelor de hotar.

Toamna la ţărmul mării

De-atâta toamnă,
Ploaia nu mai ştie
Care sunt ochii tăi,
Şi care sunt ochii mei...
Înoată ca un peşte auriu
Pe sub pleoapele brumate
De-al mării dor...
Girueta ruginită a frunzelor
Caută înnebunită propriul Nord,

Ca o busolă de sânge,
Acrită sub tencuiala coşcovită
A plajelor pustii...
Un munte de patimi se surpă
În fiecare şoaptă de vânt...

Doar pescăruşii ţipă dispreţuitor
Spre râpele zării,
Încreţite tragic
De un trecut irepetabil...

Simona Vasilescu

Transformări

Toate apele știu că noi curgem diferit,
În culorile curcubeului suntem colorați
Prin copilărie, adolescență, tinerețe, bătrânețe,
Dintodeauna suntem întrepătrunși ca aerul,
În același timp suntem focuri continentale,
Conviețuind în paralel prin toate viețile.

Timpul curățărilor se purifică prin sare,
Iar eu râd în brațele colorate ale mamei.
Dacă ar exista doar buldănejii aerului bătrân,
M-aș speria de focurile vii ale vulcanilor
Care țâșnesc din rădăcini cu cârlionți de copil.

Sunete armonioase vindecă spațiul,
La sosirea din sursă, în viteza păcii,
Cu dorința de-a cunoaște densitatea,
Împământarea, scalda în ocean, focul solar,
Limpezimea din aer, plecarea în eterica bucurie!

Fără vină

Pe un drum, prin gropi, prin noapte, agăţată de un gând,
Am dezlănţuit vârtejuri activate-n ritm plăpând...

Mai apoi, rostogolită înspre mine, mă vedeam
Cum pătrund perfecţiunea şlefuind un nod pe geam.

Şi simţeam vâltori parşive care promiteau elan
Într-o lume trăitoare doar pe tronul suveran.

Pe alt drum, printre nisipuri, o sămânţă a-ncolţit
Şi-a-nflorit copilăria piersicului ce-am primit

Mai întâi să-i mângâi rodul şi apoi să dăruiesc
Bucuria-n acceptare celor pe care-i iubesc!

Printre roluri manifeste treze sau în somn indus,
Toate cele neplăcute, singuratice, s-au dus!

Din comori alese-n toamnă, variante exprimând,
Am eliberat dorinţa suflului din ultim gând,

Ca să cresc nemărginire, conştient echilibrat
Prin octave-nlănţuite-n vasul nou recalibrat!

Dizolvarea separării, pătrunzând pe drum arzând,
Ne permite transparenţa componentelor ...pe rând...

Şi cu toate, împreună, suntem oameni, flori, copii,
Naturali şi fără vina simplului ...de-a mai trăi!

Naștere în om

Trandafirii roz, îmbujoraţii înserării
Petalele-şi ating pe marginea planetei,
În semn de răsplătire a zborului egretei.

Prin stuful coloniei de baltă, ori savane,
Masculul şi femela clocit-au rând pe rând
Şi au migrat pe continente cu soarele vibrând .

Purtându-şi pe picioare pământul radios,
Prin generaţii-n vânt, destins-au foc şi viaţă,
Ducându-mi ochii minţii în cuiburi cu verdeaţă !

Mineralele apelor, rodul dragostei adâncului,
Prin bucuria curcubeelor pictate-n cratere,
Adie-n egretele iubirii ce se ating să soarbă

O naştere în om, dicteu din univers !
Copiilor le pasă şi-n somn de păsări, ori de flori,
Ei știu că prin lumină înveți și te-nfiori...

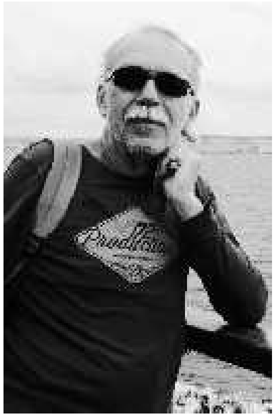
Eliberare

Din nou, eliberare trăită din plin,
Provocatoare prin mişcări unduitoare,
În descărcarea norilor formaţi din stele,
O lume creatoare prin cer şi în adânc,
Copilărie curgătoare, fluid agale sau ritmat,
De mii de ori descoperită cu elan,
Privită ieri din turnul adormit cu favoriţi,
Iar, azi, descoperită de alţi îndrăgostiţi!

Cânt eliberator, sonor prin unde sacre,
Care-şi recheamă cerbii să înconjoare ciuta,
Sub fiecare fulguit al acelor de brad,
Când din constrângeri oarbe, acum ne dezlegăm

Sub ochii născători şi ei de viaţă nouă,
Printre cascade pure în conştient respir,
Dispun prin acceptare alt vis spre nemurire,
Ardent prin flăcări roşii, eterne prin iubire!

Constantin Teodor Craifaleanu

1 Decembrie 1918

Bat clopotele-n Alba!!!
Să le-ascultăm, dar, hai,
Cum ne şoptesc metalic
“Pe-aici trecu Mihai,

Pe-aici trecu Viteazul,
Cel falnic şi-arătos,
Pe-aici trecu călare
Fără-a privi în jos.

Veniră să se-nchine
Mândrului Domnitor
Şi negustori, şi nobili,
Şi oameni din popor.

Veniră să se-nchine
Nu unui nou stăpân,
Ci *celui* care poate
Să-i scape de Păgân.”

O, de-ai veni acuma,
Mărite Voevod,
Să vezi de ce-i în stare
Viteazul tău norod!

Să-ţi vezi visul de aur
Acuma împlinit
Şi-ntreaga românime
Pe veci, cum s-a unit!

Să-auzi cântul de clopot
Vestind în patru zări
Că sunt acum o ţară,
Cele ce-au fost trei ţări!

De-acuma poţi în pace,
Tihnit, să te-odihneşti,
Căci sunt pe calea dreaptă
Ţările Româneşti.

Le-așteaptă-un drum în față,
Nici scurt și nici ușor,
Dar vor răzbi unite
Spre-un falnic viitor!!!

La aniversare

Pe plaiuri cu parfum de Rai
Și ape cristaline,
Unde și pietrele au grai
Și cântă-n nopți senine,

Cu munți semeți făcând ștrengari
Cu ochiul către Soare,
Cu codri multiseculari
Și câmpuri roditoare,

Cu primăveri pline de flori
Și zumzet de insecte,
Cu triluri de privighetori
Ca-n simfonii selecte,

Cu veri care miros a grâu
Și toamne pastelate,
Când rodul viței curge râu
Printre multe bucate...

Pe-aceste plaiuri s-au născut
Oameni frumoși și pașnici,
Peste care s-au abătut
Întruna dușmani vajnici...

De mii de ani au ridicat
Sate, cetăți, orașe,
Pe care și le-au apăra
Mereu de oști vrăjmașe...

Când au mai fost și copleșiți
De-o oaste mult mai mare,
Au fost cu drag în munți primiți
De codri, de izvoare...

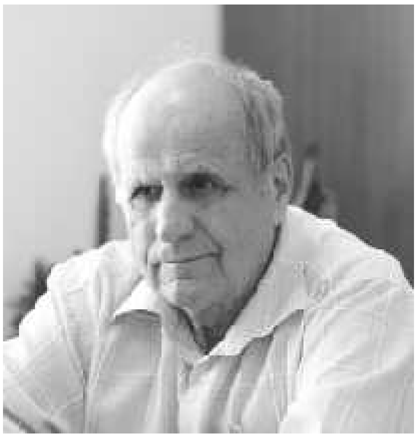
Dar, visul lor a fost mereu
Ca toți să se unească
Și s-au rugat lui Dumnezeu
Să îi călăuzească...

Și-acum un veac au reușit,
Conduși cu **bărbăție**,
Să-și vadă visul împlinit:
O **Mare Românie**!

Lucrul acesta s-a putut,
Trecând cu-nțelepciune
Peste orgolii, căci a vrut
Întreaga Națiune!

Iar noi trăim azi, după-un veac,
Într-o dizarmonie,
Căreia să-i găsim un leac
E-o sfântă datorie!

Măcar în ceas aniversar
Sper să avem putere,
Pentru-a ne oferi în dar
O reconciliere!!!

Gheorghe Mohor

„Visând la întregirea neamului său”...

Eroul relatării noastre, deşi a învăţat alfabetul limbii române după vârsta de 14 ani, a aflat din vechile hrisoave că noi, românii, „de un neam suntem şi de la Râm ne tragem toţi”, cum scris-a cronicarul. Era cioban, dar atât i-a luminat mintea cititul cărţilor, că numele i-a fost reţinut de istorie, devenind chiar legendar pentru voinţa-i nestrămutată de a-i lumina şi pe românii din Ardeal în spirit patriotic, cărându-le cărţi în desagi, pe cărările munţilor, pe orice vreme şi cu orice riscuri. Sărac, dar ager la minte, înţelesese că locuitorii ţării acesteia trebuie să trăiască „numai în frăţie” şi liberi, nu dezbinaţi şi nu sub imperii străine. L-au evocat scriitori, jurnalişti şi documentarişti în pagini memorabile, şi astfel Badea Cârţan, născut în satul Cârţişoara, la poalele munţilor Făgăraş, nu departe de Bâlea Lac. a rămas iubit în inimile românilor de pretutindeni.

Continuând să citească şi după lăsarea la vatră din Războiul de Independenţă despre faptele de vitejie ale domnitorilor, a pornit pe jos până la statuia lui Mihai Viteazul, din Bucureşti, unde a dormit mai multe nopţi. L-au cunoscut şi i-au apreciat convingerile de patriot înflăcărat cărturari şi politicieni de seamă, a vizitat Ateneul şi muzeele din capitală, rămânând uimit de măreţia şi frumuseţea oraşului, mai pe urmă luând drumul pe jos la Roma să-şi vadă strămoşii pe Columna lui Traian.

„ Ajuns aici, scria presa vremii, îşi întinde sarica, pune capul pe soclul Columnei şi doarme toată noaptea. Dimineaţa, agentul de poliţie, căruia zadarnic se străduia bietul român să-i explice că sunt „fraţi”, a exclamat: Iată, a căzut un dac de pe Columnă! Apoi l-a predat poliţiei. Dar românul, aflat „în documentare”, a găsit înţelegere la Legaţia Română, unde a produs multă curiozitate şi entuziasm. I-a cunoscut pe fruntaşii politicii italiene, filo-români, având astfel şansa să viziteze Senatul, Forumul, Capitoliul şi multe alte instituţii ale Romei. Întors în ţară, se făcu cunoscut întregii opinii publice bucureştene şi tuturor provinciilor româneşti.

V.A.Urechia, adânc mişcat de naţionalismul lui înfocat, îl vedea ca pe un apostol al neamului românesc. Porţile palatului regal îi erau deschise, şi aşa, îmbrăcat în sarică, încălţat cu opinci şi dotat cu nelipsitu-i toiag, a fost primit de însuşi regele Carol I”.

Guvernul român îi asigură un bilet gratuit pe calea ferată şi pe apă până al Constantinopol, trece prin Alexandria la Iaffa şi de aci, pe jos, spre Ierusalim, depăşind toate greutăţile şi riscurile drumului pentru realizarea dorinţei de a se închina la Mormântul Mântuitorului Iisus Hristos. Avea să vadă capitalele altor ţări europene, între care şi Parisul. Revenind în plaiurile natale, zile senine nu a mai avut. Autorităţile statului maghiar au dat dispoziţie să i se confişte cărţile, împiedicându-l a le mai răspândi românilor din Ardeal. Comoara sa de suflet, adusă cu trudă în spate pe potecile ascunse ale munţilor, a fost transportată la Braşov, arsă, iar el aruncat în temniţă, judecat şi condamnat la un an închisoare. A fost graţiat după 6 luni de către Împăratul Franz Iozeph al Austriei, la intervenţia Regelui României, Carol I.

Îmbolnăvindu-se grav pe crestele Carpaţilor pe o vreme geroasă, revine în patria mamă, dorind să moară pe pământ fără asupritori. Doamna Lahovary, soţia fostului ministru plenipotenţiar la Roma, care îl cunoştea şi îi aprecia spiritul patriotic, i-a oferit o cameră în castelul său de al Poiana Ţapului. Aici, la 7 august 1911, ţăranul cărturar Gheorghe Cârţan, născut în 1849, a încetet din viaţă. A fost transportat la Sinaia, la locul de veşnică odihnă, cortegiul fiind însoţit de personalităţi ale administraţiei publice şi politice, de însuşi primarul oraşului Sinaia, de membrii Ligii Culturale, de doamna Lahovary.

Pe crucea mormântului se pot citi cuvintele: „Aici doarme Badea Cârţan, visând la întregirea neamului său”. Visul i-a fost împlinit la 1 decembrie 1918, un vis măreţ numit ROMÂNIA MARE, de care au avut grijă Puterile străine, să-l destrame, destrămat rămânând şi-n zilele noastre.

Întruparea Marii Uniri în semnul Crucii Creştine Ortodoxe

Preşedintele Ligii Scriitorilor Români, Membru corespondent al Academiei Româno-Americane

Arheologii au găsit în situri din antichitate elemente care simbolizau crucea. Denumire care la latini se numea crux, iar la greci σταυρός (stauros), traducându-se în stâlp înfipt în pământ.

În semn moral, la Plaut, crucea ia și acest sens, folosindu-se şi în proverbe, desemnând o învăţătură. Acest semn precreştin, preluat de creştinism îl găsim în Noul Testament, în Evanghelia după Marcu VIII:34: «Dacă voiește cineva să vină după mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să mă urmeze», cuvinte pe care le-ar fi rostit Iisus din Nazaret. Crucea apare nu doar în Noul Testament, ci și în felurite reprezentări, fiind unul dintre cele mai vechi simboluri creștine. Ea este menționată și înscrierile creștine din secolele I-III (precum "Constituțiile Apostolice", "EpistolacătreBarnaba" etc.). Unele grupări neoprotestante afirmă însă că nu există dovezi că Iisus din Nazaret ar fi murit pe cruce. Mai târziu, sensul spiritual al crucii de «chin moral» va fi lărgit, pentru a amintii de dogma creștină a ispășirii.

Crucea ortodoxă, este o variantă a crucii patriarhale, compusă dintr-un braț vertical, două orizontale și unul înclinat. Brațul superior, mai scurt față de cel de-al doilea, reprezintă acrostihul biblic *INRI* (*INBI* la greci și *IHЦI* la slavi). Brațul inferior, care este înclinat, reprezintă suportul de sprijin de la picioare.

Înclinația brațului inferior, conform tradiției, evocă soarta celor doi tâlhari. La stânga față de cel care privește, brațul inferior tinde în sus evocându-l pe tâlharul cel bun (viceversa pe partea dreaptă).

Romulus Vulcanescu a scris în “Mitologie româna” despre cultului solar practicat de geto-daci. El a aratat ca simbolul solar era format în pagânism dintr-un cerc având o cruce înscrisă sau dintr-un cerc cu o cruce excrisă. Ultimul însemn, în care crucea depașește perimetrul cercului, mai este denumita azi și “crucea dacică” și o putem regăsi foarte des pe sculpturile maramureșene, mai ales pe troițe.

În partea de vest a Daciei: Ardealul, Panonia şi Noricum (Austria) este întâlnit simbolul crucii celtice: două linii care se intersectează perpendicular în centrul unui cerc. Celţii erau triburi getice, care după incursiunile lui Burebista, au fost incluşi în Dacia, iar după invazia romană s-au refugiat spre Nordul şi Vestul Europei.

Odată ce o parte din celţi au fost prin Ardeal, în special în Maramureş, crucea celtică a devenit o parte a culturii populare româneşti, fiind cunoscută în calitate de „cruce maramureşeană”. Chiar şi în prezent, în zona Maramureşului, acest model de cruce este foarte răspândit. Cei interesaţi pot descoperi niste pietre de capatai daltuite in gresii calcaroase de Aluniș, cruci și lespezi cu totul aparte, așa zisele cruci celtice cu brațele încercuite, nu doar lângă biserica greco-catolica, din Benesat, ci și ieșind din Ariniș spre Tamășești-Urmenis, chiar lângă șoseaua asfaltată ce duce în Băița de sub Codru din judeţul Maramureş.

Foarte asemănătoare este crucea dacică din cimitirul de la Argedava, care în interpretarea creştină este considerată Cruce cu raze, care simboliza Învierea, cea datatoare de viaţă. Originea acesteia este veche, aşa cum şi însăşi simbolul crucii este mai vechi decât creştinismul.Cu toate acestea, în tradiţia creştină celtică, există mai multe legende care explică apariţia şi semnificaţia acestui simbol.

Sfânta Cruce este altar pentru creştini. Pe ea a fost

răstignit Iisus Hristos. Părinţii Bisericii ne învaţă că Sfânta Cruce are trei semnificaţii: *obiect sfânt, semn de închinare şi cale de urmat, misiune*. În pofida faptului că s-a vorbit şi s-a scris enorm despre ea, că ştim, aşadar, foarte multe lucruri, Sfânta Cruce rămâne, în esenţă, o mare taină, sau "uşa tainelor" - cum frumos exprimă un vers din Acatistul Sfintei Cruci (Icos 6), aşa cum de-a pururi taine rămân Sfânta Treime, Întruparea Mântuitorului, Euharistia etc., pe care le primim şi le înţelegem numai prin credinţă. Trebuie să reţinem, de asemenea, că în ierarhia liturgică Sfânta Cruce se situează imediat după Maica Domnului şi înaintea sfinţilor. Să ne amintim că la încheierea unor slujbe (*otpust*) se rosteşte: "Hristos - Adevăratul Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci şi cu ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască…". Înţelegem, astfel, că Hristos ne mântuieşte *şi cu puterea Crucii*.

Am făcut această incursiune în istoriul Crucii Creştine pentru a înţelege mai bine simbolistica acesteia în Marea Unire la Români.

Remarcăm faptul că prima Mare Unire a Românilor a făcut-o Limba Dacilor continuată de Limba Română, apoi Decebal, Mihai Viteazu şi în 1918 Marea Unire s-a făcut sub semnul Crucii Creştine Ortodoxă. Practic, Marea Unire a întrupat Crucea Ortodoxă, formată din: partea din sus a Crucii este Bucovina, partea dreptă este Moldova, partea stângă este Banatul, centrul crucii unde se îmbină cele patru elemente este Ardealul şi partea de jos este Ţara Românească, Dobrogea şi Cadrilaterul. Aşa s-a realizat Marea Cruce denumită România, cu partea de jos înfiptă în Gradina Maicii Domnului, teritoriul din spaţiu Carpato-Danubiano-Pontic.

Nuşa Cantemir

PERIPLUL MOLDAV AL REÎNTREGIRII...

MOTTO:

„Puterea și fericirea unui stat se află în puterea și fericirea mulțimii, adică a nației.”

Mihail Kogălniceanu

Suntem în anul Centenarului, an în care toți românii, de aici și de pretutindeni, mai cu seamă aceia despre care ne „spune” și Eminescu în poezia sa, „Doina” („*De la Nistru pân'la Tisa/ Tot românul plânsu-mi-s-a*”), români care simt adevărata istorie a acestui neam urgisit de soartă, cu bunele și cu relele, cu iubitorii de neam, dar și cu hrăpăreții de țară, care de-a lungul istoriei au răpit, precum „Șoimii Uralului”, trup din trupul gliei noastre străbune. Întreaga țară și, mai abitir, argeșenii, prin mulți oameni de suflet, s-au implicat, ieri și azi, în întregirea unui neam destinat parcă doar durerilor și lacrimilor de sânge, și s-au implicat nu prin lozinci, slogane, bătăi cu pumnul în piept, ci în mod concret, prin scrieri, diplomație, întâlniri la mesele tratativelor, vizite frățești. Să-l amintim aici doar pe omul politic argeșean Ion C. Brătianu, dar au fost mulți aceia care au vrut să facă ceva pentru țară. Dar... noțiunea de Unire nu e de azi, de ieri, ea descinde din începuturi, de la regele Decebal, de la Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare al Moldovei, de la Mihai Viteazul și de la Cuza și, cum scriau ziarele timpului, „*Unirea s-a făcut cu flori și lacrimi de bucurie*”. La 1 decembrie 1918 s-a înfăptuit Unirea cea Mare, implicându-se întreaga suflare românească, venind aici și unindu-se simbolic Alba Iulia, Chișinăul și Cernăuțiul, dându-și mâna cele trei surori, fiice ale aceleiași „maice bune”, ROMÂNIA.

„*Veniți, români, veniți la Mecca noastră/ Veniți la Alba Iulia-n Ardeal*, chemarea marelui poet român-basarabean Adrian Păunescu și-a găsit ecou în sufletul meu și al multor alți români care, an după an, am luat drumul Albei, participând la marea sărbătoare de la 1 Decembrie. Aici, în Appulum, ne întâlnim români de pretutindeni, din întreaga țară și din diaspora, purtând steaguri și eșarfe cu tricolor și retrăind momente emoționante, unice, pe acest loc sacru al istoriei noastre. Visul meu s-a împlinit. Visam să vizitez Chișinăul lui Ștefan cel Mare și Cernăuțiul lui Eminescu, unde poetul, în anul 1866, îndemna întreaga Bucovină să se îmbrace în doliu, ca să plângă împreună moartea dascălului său iubit, marele patriot Aron Pumnul. A venit și ziua mult așteptată: o zi de august, minunată. Toată lumea era plină de însuflețire, ce venea parcă din inima domnului Virgil Baciu, primar al comunei Corbi, Argeș, un poienărean harnic, demn de

toată lauda, care nu o dată a organizat înfrățirea cu locuri din Basarabia noastră iubită, cum ar fi comuna Baimaclia, raionul Căușeni, de unde au venit delegații în vizită la Corbi și astfel ei au reușit să înnoade o prietenie „*în cuget și-n simțiri*” cum rar se întâlnește.

Acum urma să le întoarcem vizita. Am pornit la drum, alături de sătenii din Corbi, precum și de cei din comuna Valea Iașului (cu primarul lor, Nicolae Barbu, un mare suflet nobil, iubitor de cultură și oameni). S-a aflat acolo și veteranul colonel (r) Mihai Popescu, de 95 de ani, președintele ANCE „Regina Maria”, subfiliala Mărăcineni, fost elev al Școlii de subofițeri Radna, luptător în cel de-al Doilea Război Mondial, la Păuliș, alături de colegii lui și de 23 de camarazi basarabeni, pentru eliberarea Ardealului din mâinile dușmanilor. Trecuse mult de orele 22. Noapte, autocarul obosit și-a făcut intrarea în comuna Baimaclia, unde primarul Anatol Doibani, împreună cu sătenii, ne-au întâmpinat cu acea căldură și ospitalitate românească de neconfundat. Ne-a trecut oboseala. Părea că atunci ne trezisem dintr-un vis cu final splendid, ai cărui protagoniști eram noi, împreună cu oamenii primitori, deschiși la sufletele de români. Ospitalitatea gazdelor ne-a făcut să ne simțim ca la noi acasă. Și *Festivalul Plăcintelor și Sarmalelor*, aflat la cea de-a cincea ediție, organizat de primarul comunei, Anatol Doibani, s-a bucurat de un viu interes. Sărmăluțele și plăcintele tradiționale au avut mare căutare, iar formațiile artistice, horele, jocurile și cântecele au întreținut atmosfera de veselie și au mărit bucuria reîntâlnirii. Corul Veteranilor „Mihai Viteazul” din Pitești, dirijor colonel (r) N. Perniu, a interpretat muzică patriotică, în timp ce artistul poienărean C. Samoilă a prezentat expoziția „Triada Unirii”. Am oferit cu emoție basarabenilor șaptesprezece volume „Limba noastră cea română” și „Basarabia și Transilvania, lacrimi de suflet românesc”, cărți ale profesorului domneștean Ion. C. Hiru, am recitat poezie patriotică, autoare basarabeanca Iulia Toma Pârvu. Totul într-o atmosferă caldă, prietenească.

A doua zi, ne-am despărțit cu lacrimi în ochi de prietenii basarabeni, dar cu speranța revederii. Am mers la Chișinău, unde aveau loc manifestări prilejuite de ,,*Ziua limbii române*”. Ne-am întâlnit cu alți frați, cu alte mlădițe ale străbunilor noștri. Alte lacrimi de bucurie, alte speranțe. Alături de primarii Virgil Baciu, Nicolae Barbu și Anatol Doibani, am desfășurat un drapel de 100 metri în toată Piața. Spre seară am pornit calea întoarsă. Cum dorința mea nu era pe deplin satisfăcută, am urmărit o excursie și spre... Cernăuți. Și cum Dumnezeu ne ascultă dorințele de bine, am găsit. Așa că pe 21 septembrie, în anul de grație 2018, am plecat spre Chișinău, ne-am revăzut cu prietenii dragi, am vizitat Grădina Publică unde veghează Ștefan cel Mare, Adrian Paunescu, Liviu Rebreanu, Nichita Stănescu și mulți alți frați de-ai noștri, apoi ne-am dus la Muzeul de Istorie și, după cum era și normal, am făcut popas. Unde? În orașul subteran, la Cramele *Cricova*, în Regatul Vinului, care se întinde în galeriile subterane pe o distanță 120 de kilometri. Adăpostește și prelucrează peste un milion de sticle de vin. Cea mai veche sticlă cu vin este din 1902 și costă 150.000 Euro. Aici, gazdele noastre ne-au prezentat istoricul acestor crame, după care ne-au ospătat, în sala „Iuri Gagarin”, cu cinci feluri de vin și cu plăcinte alese.

Am sosit frânți la hotel, ne-am odihnit, iar a doua zi am pornit-o spre Ucraina, la Hotin, la Cetatea lui Ștefan. Am vizitat Cetatea, ne-am fotografiat cu drapelul nostru pe Cetatea lui Ștefan, am atins pios apa Nistrului, ne-am luat amintirile și istoria în buzunar și am plecat înapoi spre hotel. A doua zi, ne-am grăbit să ajungem în orașul lui Mihai Eminescu, Ciprian Porumbescu, Aron Pumnul, fost profesor al poetului Eminescu, participant la Revoluția de la 1848, am pornit deci spre frumosul Cernăuți.

Cernăuți este un oraș mare, străbătut de Râul Prut. Aici am vizitat și Universitatea ,,Iuri Fetcovici”, care a fost dată în folosință în 1875, și este cea mai mare universitate din Nordul Bucovinei. A fost și reședință a mitropoliților din Bucovina. Aici învață peste 11.000 de elevi și studenți. La această universitate, mulți ani a fost rector românul, profesorul și patriotul Ion Nistor, cel care a redactat *ACTUL UNIRII* de la 1918. A fost membru al Academiei Române, director al Bibliotecii Academiei Române.

Menționez că acest minunat oraș a fost atestat documentar, pentru prima dată, de Alexandru cel Bun, domnitor al Moldovei. După 1940 -1941, cea mai mare parte a populației a fost transferată în restul Uniunii Sovietice, imediat după instalarea regimului comunist. Cernăuțiul, de-a lungul vremurilor, a aparținut mai multor state: între 168 î.e.n și 106 e.n., a făcut parte din Dacia, apoi din Moldova (1346-1774), Imperiul Habsburgic (1775-1804), Imperiul Austriac (1804-1867), Austro-Ungaria (1867-1918), Regatul României (1918-1940), URSS (1940-1941), Regatul României (1941-1944), URSS (1944-1991), Ucraina (1991-prezent). Locurile și clădirile mari, vechi, cu stucaturi superbe, bisericile de o frumusețe rară pe care le-am văzut în acest minunat oraș, veche capitală,ne-au impresionat puternic. Dar cum timpul fuge, am sărutat pământul străbunilor noștri și ne-am grăbit spre PUTNA, unde Ștefan cel Mare, ca un tată grijuliu, părea că ne așteaptă, ca de fiecare dată, și ne dă curaj în tot ceea ce trebuie să facem. Clipe de neuitat, o vară plină de istorie și, mai ales, plină de o mare nădejde care, cu voia Domnului, va fi îndeplinită. Doamne, ajută!

Puşa Chiriță

„De-a viața ascunselea"

Am ajuns la concluzia că, cea care mă face sa fiu mai buna și mă ajută sa evoluez, rămânând autentică și fără mască este slăbiciunea, vulnerabilitatea pe care n-o mai ascund, bineînțeles că nici n-o vântur de ochii curioșilor, dar nici nu mai aleg s-o reprim si ascund.

E o adevărată provocare să înlocuiesc un obicei pe zi și să fac ceva nou, nesemnificativ, mărunt, dar zilnic.

Încetez să mai alerg după lucrurile nepotrivite, lăsând astfel spațiu liber ca tot ce este frumos si neașteptat să ajungă in viața mea.

Aleg să-mi cheltuiesc banii pe experiențe în defavoarea lucrurilor nefolositoare.

Observ cum durează o singură secundă să faci o greșeală și apoi toată viața să regreți și să uiți că a fost vina ta.

Constat că negativitatea îmbolnăvește sistemul imunitar.

Uneori tăcerea este cel mai puternic țipăt.

Aș vrea să călătoresc cât de mult pot, cât de departe, mereu altundeva, ori de câte ori vreau.

Gândesc că smerenia este singura înțelepciune prin care îți poți pregăti mintea pentru toate posibilele schimbări din viață.

Observ cum la vremuri noi, …tot noi! Este nevoie de o evoluție a conștiinței. Iertarea este o altfel de revoluție, este un alt vector de gandire și de proiectare a unui nou viitor.

Dumnezeu ascultă ce simți și mai puțin din ceea ce spui. Celulele corpului meu îmi doresc să fie în armonie și să fie de acord între ele.

Binele celorlalți este și binele meu! Mă bucur astfel.

Judecăm acțiunile oamenilor după plăcerea sau mâhnirea pe care ne-o provoacă.

Oamenii aruncă mereu cu pietre in calea ta. Ce alegi să faci cu ele, zid sau pod? Sunt singura responsabilă de ceea ce voi face cu ele, sunt arhitectul proprie-mi vieți.

Doar iubirea este cea care învinge orice teamă sau frică. Lipsa de iubire este diagnosticul si cauza oricărei boli. Aleg să evit a mai complica tot ce este simplu și să număr curcubeele, nu furtunile avute.

Aleg să conștientizez cât de ușor sunt de iubit sau nu?!

Îmi amintesc despre toate deciziile pe care le-am luat de una singură, eu și cu emoțiile mele.

Merg înainte prin viață ascultându-mi intuiția.

Vreau să am curajul de a mă simți fericită și de a avea încredere in mine.

Dacă Dumnezeu mă iubește, eu de ce nu mă iubesc și nu mă aprob?!

Aleg să mă bucur și să văd partea plină a paharului, să am o atitudine pozitivă asupra vieții. De multe ori simt nvoia să renunț la toate sau la câte ceva. Fericirea se află la mâna minții mele, de aceea îmi antrenez mintea sa gândească mereu pozitiv și apreciativ, să vopsesc din nou și din nou un curcubeu pe cerul acoperit cu nori.

Sunt fericită că am fost fericită si voi fi din nou!

Visul este vocea și imaginea posibilităților mele. Eu nu visez să cânt la operă pentru că nu am nici voce și nici ureche muzicală.

Fără întelepciune, iertare și compasiune, fericirea si pacea sunt imposibil de trăit! Merg pe calea pașilor mărunți și realizez că este calea mea, doi pași înainte si unul înapoi. Aleg să îmi permit să fiu liberă în a o da în bară și imi asum pasul înapoi.

Doresc ceva, orice? Atunci fac doi pași înainte, acționez și îmi asum și pasul înapoi.

În natură, totul are un ritm de creștere firesc. Mă conectez intuitiv cu propriile-mi ritmuri, construindu-mi o fundatie, pas cu pas pentru a putea crește și a putea persevera conștientă fiind de întregul proces.

Mi-am format tiparele de gândire în copilărie, acum trec prin viață recreînd situații, circumstanțe, evenimente compatibile cu aceste tipare, convingeri memorate in mintea-mi subconștienta.

Majoritatea dintre noi căpătăm ceea ce merităm in viață, dar numai cei care se bucură de succes au curajul s-o recunoască.

Nu merg pe unde trece drumul, aleg să merg pe unde nu există niciun drum si intenționez să las o urmă.

Experimentez și rămân cu câte o concluzie în urma acestor experiențe pe care le numesc apoi lecții, amintiri, sentimente și resentimente.

Tot ce am simțit se transformă în amintiri in subconștientul minții mele. Amintirile, gândurile își spun: "a vrut sa ne îngroape, neștiind că noi eram semințele!"

Iau viața ca pe o aventura, un joc și nu ca pe o luptă. Nimeni nu este mulțumit cu viața pe care o duce, cu destinul și cu temerile sale, ca atare evit a mă mai compara. Și, de ce m-aș tot compara cu măștile altor oameni?! Nimeni nu vede nimic din ceea ce faci bine, de aceea mă relaxez pentru că, oricum se vede doar ce greșesc. O mare parte din viața noastră se irosește pe urmărirea unor țeluri false și aspirarea spre unele idealuri iluzorii și care nu te definesc decât pe moment, ori le-ai preluat imitând pe altcineva.

Gândul este energie, practic este ceea ce emiți Universului și aceea vei și primi. În viață nu este vorba despre ceea ce vine la tine, ci despre ceea ce vine prin

tine și tu accepți să curgă în direcția în care viața te poartă. Eu sunt cauza și tot eu sunt și efectul.

Așa cum simpla etichetare a unui vas plin cu apă schimbă compoziția moleculară a apei după frecvența cuvântului din etichetă, așa, după simpla mea percepție, cum ar fi să aleg, conștientă fiind de acest lucru să percep numai și numai partea bună din oameni, din situații de viață, din circumstanțele și evenimentele pe care le experimentez? Frecvența cuvântului rostit, scris pentru a bine eticheta sfințește material, indiferent cât de păcătos este cel care îl folosește. Simte iubirea! Sfințește materia spunând și etichetând cu iubire . Ești iubire! Acționează cu iubire!

Materia se sfințește prin cuvânt și simțire, indiferent cine emite cuvântul Iubire, iar cel ce emite frecvent cuvinte și gânduri de iubire se autosfințește.

Cuvântul este cea mai puternică unealtă pe care o are omul, puterea pe care o ai de a-ți exprima gândurile și a comunica, de a gândi și imagina, de a crea evenimentele din viața ta.

Unicul om care îți va fi alături toată viața ești tu! Ne naștem pe rând și plecăm pe sărite. Simți frică de ceva? Du-te și confrunt-o, întâlnește-te cu ea! Trăiește până ești în viață! Fii astăzi mai bună decât ai fost ieri! Învață-ți mintea să creadă că totul este posibil! Observă fără a judeca ceea ce vezi. Acceptă și iubește. De ce iubești prezentul după ce a devenit trecut?!

Sinceritatea? Cea mai tare formă de a avea curaj.

Luptă, joacă-te și obține ceea ce vrei, astfel să meriți ceea ce ai, plătind în avans.Când nu știi ce să ceri de la viață, viața nu știe ce să-ți dea. Cea mai tare capacitate pe o poți avea este să reușești să să te concentrezi atent pe ceea ce faci.

Nu lăsa pe nimeni să devină o prioritate în viața ta, timp în care tu să devii o opțiune.

Și, la fel, cel care accepta jignirile le merită. Sau nu?!

Vrei să fii pe deplin fericită? Ai nevoie de atât de puține lucruri, de simplitate, de renunțare. Ce nu vrei? Fără condiții, fără judecăți, fără așteptări! Caracterul tău îți clădește destinul pe care îl ai. A fi prezent. Îți trăiești viața astăzi, nu mâine și cu siguranță nu ieri.

Binele face puțin zgomot, iar zgomotul face puțin bine. Oprește temporar și ori de câte ori poți mintea egoului. Picătura de apă din marele ocean este egoul tău, separată de Sursa omnipotentă – Oceanul. Totul este energie și informație. Prin conexiunea ta cu Divinitatea te afli întotdeauna în legătură cu soluția. Devii concentrată pe soluție. Numește problema, o provocare. Ea persistă atunci când nu recunoști, nu înțelegi să fii în comuniune tacită cu Sursa – Puterea ta indestructibilă, Divinitatea din tine.

Asta înseamnă că totul în acest Univers vibrează la o anumită frecvență, fiecare cu frecvența lui de moment. Frecvențele mai joase par mai solide și sunt percepute mai ușor (negativitățile din viața noastră) și de aici se ivesc problemele.

(va urma)

Alexandru Oprea

ROMÂNIA CENTENAR

Din a Romei coapsă sfântă și a Daciei străbună
Un popor român se naște, drept creație divină.
Mărturie stă pecetea încrustată pe Columnă,
Ca izvor din care curgem, din a Daciei fântână.

O istorie neștearsă cu Mihai la întregire,
Om de stat vestit în luptă și în cuget și-n simțire,
Curajos și-ndeamnă oastea spre a neamului trezire,
În istorie stă scrisă Prima faptă de Unire.

Bravi ostași umăr la umăr, înfrățiți își strigă glasul,
Fluturând în lupte steagul roșu, galben și albastru,
Ce minune, ce frăție sub stindard în trei culori
În zi sfântă de decembre, își dau mâna frați, surori.

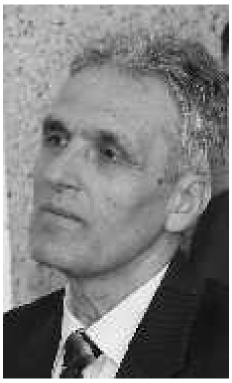
Un înscris de consfințitre ce Unire a fost sintagma
Parafată de iluștri cu sigiliu de la Alba,
Nume mari și nume sfinte, scrise-n cartea milenară.
România și Unirea sunt la vremea centenară.

Iorga, Goga și Maniu, Brătianu, Titulescu
O istorie de aur dau Unirii-ntreg prinosul
O regină luptătoare, iubind glia și poporul
Și cu Ferdinand în frunte, Regele-Întregitorul.

De pe plaiurile-ntinse, românești și pământene
Bucovina și Ardealul, plaiuri mândre moldovene
În mândrie de Unire, români frați, cu toți or zis-a :
,,Avem țară întregită de la Nistru pân-la Tisa"

În istorie rămâne carte trează, foc și jar,
Răsfoind filă cu filă, trecu timp… un Centenar.
O istorie cumplită, ca Iisus urcând Golgota
Suntem frați în veșnicie, chiar uniți cu Europa.

PREMIERĂ NAȚIONALĂ!

Jules VERNE

Frritt - Flacc

Traducerea: ***Alexandru BOROIU***

Frritt-Flacc este o povestire aparţinând genului literaturii de groază, scrisă de Jules Verne [*https://ro.wikipedia.org/wiki/Frritt-Flacc*]. A fost publicată pentru prima oară în decembrie 1884 în revista *Le Figaro illustré* şi, într-o versiune remaniată, în 1886, împreună cu romanul *Un bilet de loterie* - ca parte a seriei *Voyages extraordinaires*.

Povestirea *Frritt-Flacc* este una din cele patru opere literare ale lui Jules Verne ce nu a cunoscut încă lumina tiparului în limba română - alături de romanele *Le Compte de Chanteleine*, *L'Epave du Cynthia* şi *Seconde patrie*, ultimul fiind singurul roman din seria *Voyages Extraordinaires* ce nu a apărut încă în limba română

În raport cu temele abordate în opera lui Jules Verne, în povestirea *Frritt-Flacc* se remarcă două teme majore:

• *Genul horror*, mai rar întâlnit în operele verniene (printre puținele opere cu accente de acest gen numărându-se *Castelul din Carpați* şi *Secretul lui Wilhelm Storitz*);

• *Dragostea de avere*, temă prezentă în multe scrieri ale lui Jules Verne, care condamnă această înclinație (*Vulcanul de aur*, *Uimitoarele peripeții ale jupânului Antifer* sau *Goana după meteor*).

Ca în multe alte opere ale lui Jules Verne, în afară de atitudinea critică a autorului, se remarcă umorul fin al acestuia.

FRRITT – FLACC

I

Frritt !... este vântul, care s-a dezlănţuit.

Flacc !... este ploaia care cade în torente.

Această vijelie mugindă apleacă la pământ arborii de pe coasta volsiniană şi se sparge apoi de versanţii munţilor Crimma. De-a lungul întregului litoral, înaltele stânci sunt roase fără încetare de valurile Mării Megalocrida.

Frritt !... Flacc !...

În partea de jos a portului se află micul oraş Luktrop. Câteva sute de case, cu turnuri verzui care le apără oarecum împotriva vânturilor din larg.Patru sau cinci străzi abrupte, mai mult viroage decât străzi, pavate cu piatră şi murdare de cenuşa împrăştiată de erupţiile conurilor vulcanice din fundal. Vulcanul nu este departe; se numeşte Vanglor. În timpul zilei, presiunea din interior se revarsă sub formă de vapori sulfurați. În timpul nopții, din minut în minut, izbucnesc flăcări mari. Ca un far, cu bătaie de o sută cincizeci de verste, Vanglor semnalează portul Luktrop tuturor navelor: coastere, felzani, verlişuri și balanzuri, ale căror chile brăzdează apele Megalocridei.

De cealaltă parte a oraşului se îngrămădesc câteva ruine din epoca crimeriană. Apoi, o suburbie cu aspect arab, un casbah, cu ziduri albe, cu acoperişuri rotunde, cu terase inundate de soare. O grămadă de cuburi de piatră aruncate la întâmplare. Un adevărat platou cu zaruri de joc, ale căror puncte s-au şters sub patina timpului.

Printre altele, se remarcă Şase-Patru, nume dat unei construcții ciudate, cu un acoperiş pătrat, având șase deschideri pe o față, patru pe cealaltă.

O clopotniță domină orașul - turnul pătrat al bazilicii Sainte-Philfilène, cu clopote suspendate în despărţitura dintre ziduri, pe care uraganul le pune câtodată în mișcare. Acesta e unsemn rău. Oamenii din ţinut sunt cuprinşi de teamă când le aud.

Aşa este Luktrop. Mai departe, alte locuinţe, colibe mizerabile, împrăștiate în ținut, în mijlocul ierburilor şi bălăriilor, peste tot, ca în Bretania. Dar nu este în Bretania. Este în Franța?Nu știu. În Europa? Habar n-am.

În orice caz, nu căutați Luktrop pe hartă, nici chiar în atlasul lui Stieler.

II

Poc-Poc! Un ciocănit discret se aude în uşa de intrare a casei Şase-Patru, aflată într-un intrând de pe partea stângă a străzii Messaglière. Este una dintre casele cele mai confortabile din Luktrop, dacă acest cuvânt este cunoscut aici, şi una dintre cele mai bogate, dacă a câştiga anual câteva mii de fretzeri constituie o bogăție.

Bătăii în uşă îi răspunde un lătrat sălbatic în care se regăseşte un urlet – parcă ar fi lătratul unui lup. Apoi o fereastră tip ghilotină se deschide deasupra uşii de intrare.

- La toţi dracii cu nepoftiţii! se aude o voce răutăcioasă şi în proastă dispoziţie.

O fată tânără, tremurând în ploaie, învelită într-o mantie subțire, întreabă dacă doctorul Trifulgas este acasă.

- Este sau nu este, depinde!
- Am venit pentru tatăl meu, care este pe moarte!
- Unde este pe moarte?
- Pe coasta Val Karniou, la patru verste de aici.
- Şi cum se numeşte?
- Vort Kartif.
- Vort Kartif, pescarul?
- Da. Şi dacă doctorul Trifulgas…
- Doctorul Trifulgas nu este acasă!

Şi fereastra se închise cu zgomot, în timp ce rafalele de vânt şi plesnetele de ploaie se amestecă într-un vacarm asurzitor.

III

Un om dur, acest doctor Trifulgas. Puţin milos, nu acordă îngrijire decât contra numerar, achitat în avans. Bătrânul său Hurzof – o corcitură de buldog şi prepelicar – ar fi avut mai multă inimă decât el. Casa Şase-Patru, inospitalieră celor săraci, nu se deschide decât bogaților. De altfel, totul este tarifat: atât pentru o febră tifoidă, atât pentru o congestie, atât pentru o pericardită și alte boli pe care medicii le inventează cu duzina. Or, pescarul Vort Kartif era un om sărac, dintr-o familie nevoiaşă. De ce s-ar fi deranjat doctorul Trifulgas, şi într-o aşa noapte!

„M-am trezit pentru nimic, murmură el culcându-se, asta făcea deja zece fretzeri!"

Douăzeci de minute au trecut abia, când ciocanul de fier bătea din nou în uşa de la Şase-Patru.

Morocănos, doctorul părăsi patu său, și se aplecă în afara ferstrei.

- Cine-i acolo? strigă el.
- Sunt soția lui Vort Kartif.
- Pescarul din Val Karniou?
- Da, și dacă refuzați să veniţi, va muri!
- Ei bine, vei fi văduvă!
- Iată douăzeci de fretzeri...
- Douăzeci de fretzeri ca să merg la Val Karniou, la patru verste de aici!
- Pentru Dumnezeu!
- La naiba!

Și fereastra se închise. Douăzeci de fretzeri! Frumoasă afacere!

Să rişte o răceală sau un lumbago pentru douăzeci de fretzeri, mai ales când, a doua zi, este aşteptat la Kiltreno, la bogatul Edzingov, bolnav de gută, care plăteşte cincizeci de fretzeri pentru fiecare vizită!

Cu această perspectivă plăcută, doctorul Trifulgas adormi mai bine decât înainte.

IV

Frritt !... Flacc !...Şi apoi, poc!... poc!... poc!...

La vijelie s-au adăugat, de această dată, trei lovituri de ciocan, bătute de o mână mai hotărâtă? Doctorul dormea. Se trezi, dar ce senzaţie! Când a deschis fereastra, uraganul a intrat ca o împușcătură.

- Sunt pentru pescar…
- Din nou acest ticălos!
- Sunt mama lui!
- Că mamă, că soție sau fiică – să crape cu el!
- A avut un atac...
- Deh! Să aibă grijă!
- Am primit niște bani, reluă bătrâna, un acont pentru casa vândută domnului Dontrup, din strada Messaglière. Dacă nu veniți, nepoata mea nu va mai avea un tată, fiica mea - un soț, eu nu o să mai am un fiu.

Era vrednic de milă şi groaznic să auzi vocea bătrânei, să ştii că vântul îi îngheța sângele în vene, că ploaia o uda până la piele.

-Un atac, asta face două sute de fretzeri! răspunse Trifulgas cel fără de inimă.

- Nu avem decât o sută douăzeci!
- Noapte bună!

Şi fereastra se închise din nou.

Dar, făcând un calcul, o sută douăzeci de fretzeri pentru o oră și jumătate drumul şi o jumătate de oră vizita, înseamnă totuşi şaizeci de fretzeri pe oră, adică un fretzer pe minut. Un profit mic, dar nu de dispreţuit.

Aşa că în loc să se culce din nou, doctorul puse pe el haina de velur, se încălţă cu cizmele groase de vreme rea, se înfăşură cu mantaua de ploaie, şi, cu pălăria pe cap și mănuşile în mâini, îşi lăsă lampa aprinsă lângă Codexul său, deschis la pagina 197. Apoi, împingând ușa de intrare în Șase-Patru, se opri pe prag.

Bătrîna era acolo, sprijinită în bastonul său, numai piele şi os după cei optzeci de ani de suferinţe.

- Cei o sută douăzeci de fretzeri?
- Iată-i, şi fie ca Dumnezeu să vi-i înmulţească însutit.
- Dumnezeu! Bani de la Dumnezeu! Le-a văzut cineva culoarea?

Doctorul îl fluieră pe Hurzof, îi puse un felinar mic în gură şi o luă pe drumul spre mare.

Bătrâna îl urma.

V

Ce vreme furtunoasă! Clopotele de la Sainte-Philfilène începură să bată din cauza vijeliei. Semn rău. Aş! Doctorul Trifulgas nu este superstițios. El nu crede în nimic, nici măcar în propria sa știință, cu excepție doar pentru ceea ce îi aduce.

Ce vreme, dar și ce drum! Pietricele și cenușă; pietricele alunecoase din cauza algelor, zgură ce se sfărâmă ca într-un concasor. Nicio altă lumină decât felinarul câinelui Hurzof, palidă şi tremurândă. Uneori, jeturile de flacără de la Vanglor, în mijlocul cărora par să se încaiere siluete bizare. Nimeni nu știe cu adevărat ce se află în adâncurile acelor cratere ce nu pot fi explorate. Poate spiritele lumii subterane, care se volatilizează ieşind.

(va urma)

Marin Toma

Ciclul ***Istorii neconvenționale***

Practici culinare, modele culturale și istoriile lor (III)

Prin utilizarea în cantităţi din ce în ce mai mari a zahărului, dulcele a început să dispară din reţetele felurilor principale de mâncare şi să îşi găsească loc în alte produse, doar dulci, consumate separat de acestea. Distincţia a reprezentat sfârşitul vechii tradiţii a sosurilor puternic aromate şi a condimentelor şi apariţia unei noi bucătării - *haute cuisine*.

În ceea ce priveşte comportamentul la masă, lucrările medievale de curtoazie au combătut în repetate rânduri lăcomia, agitaţia, murdăria, lipsa de consideraţie faţă de ceilalţi comeseni. Aceste norme s-au menţinut până în secolele XVIII-XIX, dar li s-au adăugat şi altele noi, care au dezvoltat ideea de curăţenie.Dacă în Evul Mediu exista obiceiul de a mânca din aceleaşi farfurii, de a sorbi supa împreună cu alte persoane din acelaşi vas, de a mânca dintr-o farfurie comună carnea şi preparatele din carne, de a bea din aceeaşi cupă, fără a se pune în discuţie folosirea lingurilor şi a furculiţelor, de acum înainte, farfuriile proprii, cuţitele, furculiţele, paharele, lingurile, toate au ridicat un adevărat zid între indivizii care mâncau la aceeaşi masă. Aceste norme generate de societate au trecut proba timpului, regăsindu-se sub aceleaşi forme şi în prezent. Oamenii secolelor trecute erau educaţi ca în timpul mesei: să se asigure că au unghiile tăiate şi curate, să fie mereu spălaţi pe mâini, să nu mănânce repede şi zgomos, să nu scuipe ceea ce au în gură sau ce mestecă, să nu îşi introducă bucatele în solniţă, să nu se scarpine la masă (indiferent de locul fizic scărpinat), să nu îşi lingă degetele de grăsime, să nu îşi soarbă supa, să nu ţină mereu cuţitul în mână, ci numai atunci când au nevoie de el, să nu miroasă alimentele de pe platoul comun şi să nu le aleagă, să nu arunce pe jos sâmburii, oasele roase, cojile de ou sau de fructe, să nu îşi introducă degetele în condimente, să vorbească cât mai puţin atunci când mănâncă, să nu îşi sufle nasul, să nu bea atunci când are mâncare în gură, să nu şi lărgească cingătoarea în timpul mesei etc.

Bogdana Demir

Stelele unui înger

În sufletul meu au înmugurit stele,
Au înmugurit de la lumina unui înger
Cu ochii făclii infinite de pace,
Din ei, viața lină mi se face!

Mi-era stalagmite, rătăcirea,
Se împiedica evoluția în ea;
În vrejuri de temeri prizionieră
Îmi sta iubirea și era amară!

Ce potpuriu era gândirea,
Ce superficială mi-era trăirea,
Îmi eram propria dramă
În lanțuri ascuțite de taină!

Stelele care mi-au înmugurit,
Revelații multe mi-au sădit,
Pleoapele rațiunii s-au ridicat,
Privirile ochilor ei s-au limpezit!

M-am eliberat în lumină,
Sufletul și-a mea inimă,
S-au scuturat de orice mânie,
De neiertare, de durere!

Destinul

Sălbatic mi-ai fost,
Gonind orb fără rost,
Prin flăcări de himere,
Născute din imaturitate.
Pe tabla de șah a vieții,
Un nebun în neștiința esenții,
Alergai de-mi râdea regina
Ielelor și de-mi durea inima.
Diminețile speranțelor-n tine,
Își frângeau lumina-n al tău tăciune;
Mă amețeai, turmentându-mă,
Pe urmă, îmi ziceai c-a fost o glumă!
Bufoni din tine răsăreau,
Calea tare mi-o tulburau,
Atunci am evadat în rugăciune,
Te-am eliberat de deșărtăciune!

Altă dimensiune

Gândurile în centrifuga temerilor,
Zvârcoleau hapsâne în umbra unui zâmbet,
Încât mi-au închis sufletul în temnița lor.
Lanțurile lor viscoleau aripile sufletului,
Tornade din deznădejde cădeau în mine,
Îngenunchindu-mi rugăciunile înlăcrimate.
Mi s-ar fi jertfit poeziile să fiu bine,
Dar dragostea mea pentru ele, nu le-a lăsat.
Într-o zi în lumina unei cărți sfinte,
Au coborât din cer, duhuri
Și mi-au eliberat sufletul în altă dimensiune!
Acum teama este o creație prostească-a minții,
Nu stăpâna mea!
Tot acum grijile sunt pace,
Am învățat, să-l las pe Dumnezeu,
Să-mi arate calea și îngerii!

Omule bogat, nu uita!

Omule bogat, nu ești
Nu vei fi ca un cer,
Să stai numai sus,
De nimic răpus!

Nu ești ca un munte,
Ai și tu griji multe,
Vârful succesului,
Nu-i ca vârful muntelui!

Nu ești bătaia vântului,
Să treci prin voalul timpului,
Fără urme de bătrânețe,
Fără nevoie de binețe!

Omule bogat, nu uita
Pentru ce-i făcută viața;
Banii nu-ți dau Raiul,
Nici nu-ți evoluează sufletul!

Fă omule, minuni!

Munte, munte drag
Ce folos că ești înalt,
Nu te poți iubi,
Cu ale noastre câmpi,
Nici la stele n-ajungi
Să le dai sărutări dulci!

Soare, scump soare
Cât ești de mare,
Nu poți încălzi pământul,
Nici să topești răul,
Nici să mângâi necăjiții,
Să le aduci la copii, părinții!

Lună cât strălucești,
Nu poți să te iubești
Cu Luceafărul lui Eminescu,
Ce-ți plânge sufletul!
Nu poți nici să luminezi,
Mamele îndoliate!

Tu, omule, tu, omule
Mai poți face câte o minune,
Dacă îl ai pe Dumnezeu,
În tine cu iubire, mereu!
O știi de-o viață bine,
Dumnezeu lucrează prin lume!

Căiește-te sufletule și mi te-ndreaptă, odată!!!

Nu ești sufletule, nu ești demon,
Dar, totuși atât de mult greșești,
Parcă ai în tine, nopți de hiene
Sfâșâi prostește puritatea pe care-o-ntâlnești.

Cine să mai aibă răbdare cu tine,
Cine să te mai îndure atât de mult,
Când te pierzi în haosul gândurilor nebune,
Când uiți de ce ai venit pe pământ???

Nu sufletule, nu meriți atenție, iubire,
Mai bine te-aș face o grotă pustie,
Că ai lăsat în suflete, destulă amăgire,
Mai bine de tine nimeni să nu mai știe!

Nu sufletule, nu te mai las așa în lume,
Te voi închide în rugăciuni, iertare
Să te zbor pe urmă, spre zările divine,
Ajunge cât îngreunezi sufletele bune!!

Adrian Mitroi

ZIUA NOASTRĂ

În aceste vremuri, încă destul de tulburi, pare a fi foarte incomod, dacă nu chiar desuet să mai citești un articol despre ziua formării României Mari, ca stat național, independent și unitar, stat care **ar trebui** să aibă drepturi depline și egale cu celelalte state care fac parte din Comunitatea Europeană. Dar cine să mai ,,piardă" câteva minute pentru a-și aduce aminte că în acest an, 2018, se împlinește un veac de la extraordinarul eveniment al cărui punct culminant s-a desfășurat la Alba-Iulia, când globalizarea bate din ce în ce mai insistent și la ușa nației noastre, când mass-media este plină de petarde mediatice care atrag ca un magnet deoarece nu solicită nevoia de a gândi, de a analiza, când, cu ajutorul propagandiștilor și formatorilor de opinie moderni – îi numesc așa deoarece folosesc căile de comunicare cele mai moderne, se infiltrează în masele de oameni, încă **extrem de naive**, tot felul de idei manipulative, idei care au ca efect inducerea unui anumit tip de gândire și a unui anumit tip de comportament?

Ah, România noastră dragă! Ai ajuns țara tuturor posibilităților infracționale, numai din cauza lăcomiei unora, a cozilor de topor și a incapacității noastre de a înțelege ceea ce ni se întâmplă astăzi. Ai fost o forță economică recunoscută, dar mai ales temută. Aveai industrie, agricultură, comerț, cercetare, școală, armată etc. Știai să faci de toate, de la chibrituri până la tancuri petroliere de 150.000 de tone; de la timbre până la utilaje de foraj la mare adâncime; de la scobitori până la camioane de zeci de tone sarcină utilă. Azi nu mai știi să faci nimic. De ce oare? Cei care aveau capacitatea de a produce toate aceste lucruri nu au dispărut cu toții (încă). Atunci ce se întâmplă? Nu mai vrei să muncești? Nu mai poți? Nu mai ai cu ce? Sau nu ai mai fost lăsată să arăți tot ce știi și ce poți face?

Acum o sută de ani am fost ajutați, de către unele forțe externe prietene, să devenim o națiune unită și respectată, să apărem pe harta Europei cu România ,,dodoloață", pentru a putea intra cu fruntea sus în rândul națiunilor acestui bătrân continent. Ce s-a întâmplat între timp cu percepția și gândirea marilor puteri? De se s-au schimbat la 180 de grade? Unde am greșit noi? Sau nu am greșit, dar lor le-a fost frică de puterea de renaștere a nației noastre, de crearea unui preceedent nefast pentru ei, hotărându-se, din cauza noilor lor interese, să ne distrugă? Dar să nu blamăm numai străinii, să nu arătăm cu degetul numai paiul din ochiul altuia. Pentru a înțelege fenomenul în totalitate, ar trebui să privim, apoi să analizăm și personajele din propria bătătură.

Acum o sută de ani poporul român s-a unit și a luptat cu armele în mâini din dorința de a trăi într-o țară în care să nu mai fie o rușine sau o ilegalitate a purta nume românesc, o țară în care să avem dreptul de a gândi și vorbi românește, o țară în care să avem dreptul și posibilitatea de a învăța în limba noastră maternă, dreptul de a ne ruga în limba străbunilor noștri și de a ne boteza copiii în credința celor care au făurit această națiune, deoarece și în acele vremuri noi reprezentam populația majoritară pe aceste meleaguri mioritice, chiar dacă unii, de alt neam, au încercat din răsputeri să ascundă acest fapt (vezi lucrările echipei de geografi condusă de dr. Robert Ficheux). Regățenii și moldovenii nu au uitat niciodată că românii ardeleni sunt frații lor, începând cu mult înainte de unirea făcută de marele Mihai Voivod Viteazul. Mii de ani am ținut piept tuturor cotropitorilor și veneticilor. Mii de ani ne-au ținut în viață rădăcinile noastre, dragostea de neam și de acest pământ **bogat și roditor**. Mii de ani am îndurat agresiuni de tot felul, unele de neimaginat, rămânând, totuși, în matricea noastră milenară. Neamul nostru a luptat din greu pentru a-și câstiga independența și unitatea prin reîntregirea teritoriului pe care noi dintotdeauna am reprezentat majoritatea, teritoriu care din punct de vedere istoric, administrativ, social, etnic ne aparținea nouă, românilor, de multe, multe secole. Am spălat cu sângele a milioane de români acest pământ, pământ pe care l-au îngrășat cu trupurile lor cei care au crezut în libertatea lor și a urmașilor lor.

Astăzi, suntem singurul popor de origine latină care rezistă într-o mare de slavism. Suntem singurul popor de origine latină, creștin ortodox. Avem multe ramuri (aromâni, macedoromâni, meglenoromâni etc.) care se zbat și acum să-și păstreze identitatea și să-și afirme originea, prin refuzul oamenilor de a-și schimba numele și încercarea de a transmite urmașilor limba, portul și tradițiile lor. Sunt obligat să recunosc faptul că frații noștri care alcătuiesc aceste ramuri sunt patrioți adevărați și naționaliști (un cuvânt de care nu trebuie să ne temem și pe care ar trebui să ni-l asumăm cu suflet și curaj) convinși, mai patrioți și mai iubitori de neam decât noi, cei care trăim în interiorul granițelor românești. Totuși, îmi pare bine că mai există și în neamul nostru asemenea oameni, oameni care încă mai pot scrie istoria poporului nostru. Trebuie să recunoaștem că am devenit un popor dezbinat, plin de invidie, de lașitate și de indivizi care au ca țel al vieții

numai lăcomia și propagarea urii față de semeni. Din păcate bagajul genetic propriu nației române a scăzut, din punct de vedere calitativ, foarte mult. Au pierit mulți intelectuali prin pușcării, din cauza schimbărilor de regim, prin războaie, atentate etc. Astăzi, cei mai capabili pleacă în afară, după salarii mai bune. Aceasta ar fi numai o parte a problemei. Partea cea mai ciudată, malefică este, de fapt, că nu se face nimic pentru a contracara, a îndrepta acest neajuns, nu se face nimic pentru a reține acești oameni în țară sau pentru a ne îndrepta tineretul pe calea salvării, mântuirii neamului.

Unul dintre factorii care au contribuit, în timpurile de restriște, la menținerea unității și continuității neamului nostru **a fost** Biserica Ortodoxă Română (BOR). Acum o sută de ani și mai bine, BOR era implicată cu toate forțele și resursele sale în epica lucrare de școlarizare, culturalizare, trezire a conștiinței de neam și de menținere a unității românilor de pretutindeni. Preoții ortodoxi români au avut un rol capital în propovăduirea acestei confesiuni religioase în limba română, în trezirea conștiinței naționale, tipăriea de cărți în limba română și crearea de școli pe lângă bisericile ortodoxe. Acestea erau țelurile către care se îndreptau acțiunile clerului din acele vremuri, vremuri de care trebuie să ne amintim, vremuri pe care trebuie să le cinstim cu smerenie și din cauza cărora noi, mirenii de astăzi, ar trebui să fim plini de evlavie.

Dar cum poți ca astăzi să fi smerit (nu umil!) și cum să poți fi evlavios când realizezi, cu tristețe, că BOR a primit în rândurile sale indivizi care consideră că a fi preot este doar o meserie, și chiar se comportă astfel, indivizi ale căror țeluri sunt total diferite de cele ale valoroșilor lor înaintași? Astăzi, din cauza acțiunilor antisociale, antiumane, din cauza prea multelor păcate săvârșite de unii preoți, am ajuns să căpătăm o anumită formă de respingere față de soborul preoțesc, dar mai rău este că acest sentiment s-a răsfrânt și asupra formei religioase creștin-ortodoxe. Am ajuns să spunem că una este biserica și alta este religia. Vălurile negre ale acestei anateme cade peste tot soborul preoțesc, cu toate că cei mai mulți sunt adevărați preoți cu har. **Păcat! Mare păcat!**

Acum o sută de ani eram conduși de somități care au scris istorie pentru România. Oameni care aveau în mintea și în sufletul lor nația aceasta, bunăstarea sa și continuitatea sa peste veacuri. Aveam în fruntea noastră oameni cu o anumită conduită morală, socială, religioasă, oameni cu principii solide de viață, oameni care își asumau responsabilitatea conducerii unei națiuni, chiar dacă unii nu făceau parte, ca sânge, din ea. Dar faptul că nu au avut sânge românesc, însă prin acțiunile lor ne-au condus către îndeplinirea dezideratelor neamului nostru, reprezintă pentru noi, cei de astăzi, o dovadă în plus că aceștia au fost adevărați patrioți români, că au fost **oameni** care merită, cu prisosință, tot respectul, adorația noastră și pomenirea în veci a numelor lor și a faptelor săvârșite de aceștia, în cărțile de istorie, pe monumente, pe plachete comemorative etc. Au fost diplomați români care și-au sacrificat interesele personale, unii chiar și viața, pentru a ajuta la îndeplinirea dorințelor poporului român, pentru a duce neamul nostru acolo unde putem spune, cu fruntea sus, tare și răspicat: ,,Sunt român!”. Acești OAMENI au scris și au făcut istorie pentru ,,cartea de aur” a neamului nostru.

Din păcate, nu putem spune același lucru și despre unii dintre cei care au ținut în mâini, de-a lungul timpului, frâiele acestei nații. Avem o mie de motive să credem că idealurile, dorințele unora dintre ei nu sunt și ale noastre. Avem o mie de motive să credem că unii sunt mânați numai de interesele unor grupuri străine și de oportunitatea de a băga ceva averi în casele lor de bani, case de bani care nu se află în România, ci undeva, aiurea. Avem o mie de motive să credem că nu îi interesează, deloc, mersul către bunăstare al acestei nații. Cu toate acestea unii dintre aceștia se exhibiționează ori de câte ori li se oferă oportunitatea de a face așa ceva prin mass-media, pe la tot felul de ocazii, pe la calamități naturale sau artificiale sau pe la ceremoniile religioase ale mai multor confesiuni ce activează și în țara noastră. Ciudat este că după ce se devoalează mare (sau mică) parte din nelegiuirile comise de aceștia, aducându-se argumente solide despre păcatele comise cu bună știință, ei (oamenii ,,importanți”) nu pățesc mai nimic, nu răspund în fața legilor. Se instaurează un circ general, circ în care marea masă de manevră (adică noi) este divizată în două, pro și contra, dar toată polilogia consumată pentru a argumenta cele două păreri diferite nu are niciun rost, rămânând fără niciun răspuns, fără nicio finalitate concretă. Apoi, subiectul intră în declin, în derizoriu și nu după mult timp este uitat sau tratat cu ,,înțeleaptă” idiferență. După un timp, se întâmplă ceva șocant la prima vedere: aceiași protagoniști sunt aduși, din nou, pe tapetul mass-mediei, creându-li-se, astfel, o imagine de supraoameni, de invincibili, de oameni bazați. Iată cum apar, astăzi, unele „modelele de urmat”, exemplele pentru generația de mâine. Cu ajutorul perdelelor de fum și a oglinzilor care deformează realitatea. Interesant este că așa ceva se întâmplă în vremea în care mulți dintre eroii neamului românesc sunt denigrați și condamnați la uitare prin interzicerea pronunțării, tipăririi sau gravării numelor acestor adevărați patrioți, sau prin interzicerea publicării de articole, fotografii, cărți sau expunerea de statui care ar putea să îi reprezinte. Cine are acest interes? Să sperăm că li se va face dreptate. Să militâm pentru ca istoria să îi repună la locurile cuvenite, prin restabilirea adevărului istoric. Noi, sigur nu îi vom uita!

Acum mai bine de o sută de ani, oamenii se străduiau să promoveze valorile reale ale culturii românești, valori care să poată fi recunoscute și pe plan mondial. Așa au apărut câteva generații de oameni de știință, de scriitori, pictori, artiști, sculptori, ingineri, medici, inventatori etc. unii (puțini) recunoscuți ca făcând parte din patrimoniul mondial al **minților**

luminate, alții nu (oare, de ce?). Din această cauză noi, cei de astăzi, avem datoria de a le face cunoscute realizările, numele și a le fi recunoscători, deoarece prin roadele muncii lor noi **ar trebui** să fim recunoscuți ca o nație producătoare de valori universale. Ar trebui ca numele, realizările și viețile acestor titani să fie cunoscute pe plan național și mondial, ca omagiu adus sacrificiilor făcute de domniile lor pe altarele științei și culturii.

Astăzi, dacă întrebi, pe stradă, prin cine este recunoscută România în lume, ți se va răspunde: Dobrin, Hagi, Nadia Comăneci și Ceaușescu. Nu vreau să pledez pentru o minimalizare a contribuției făcută de aceștia în promovarea țării noastre peste granițe. Tot ceea ce doresc este să atrag atenția și asupra altor nume mari, nume care merită cu prisosință să fie înscrise în ,,cartea de aur" a neamului nostru, nume de care sunt sigur că ar trebui să afle și tineretul român, nume pe care le-au purtat oameni ale căror vieți ar putea reprezenta adevărate modele de urmat pentru cei tineri.

Tot ceea ce v-am prezentat până acum reprezintă, de fapt, argumente pentru a înțelege de ce sărbătorirea formării, prin reîntregire, a nației române are o importanță majoră pentru noi, cei care ocupăm astăzi acest spațiu vital. Trebuie să știm cine suntem, de unde provenim, care ne sunt ancestorii, rădăcinile prin care ne tragem seva din acest pământ. Trebuie să învățăm să recunoaștem și să prețuim adevăratele valori ale neamului nostru, pentru a putea să le apărăm de toate denigrările lansate de cei care vor să ne desființeze ca neam și ca țară. Trebuie să ne cunoaştem calitățile și defectele, pentru a putea să analizăm și să punem în practică strategii care să ne ferescă de atacurile furibunde ale inamicilor neamului nostru. Trebuie să ne schimbăm modul de gândire și de comportament pentru a nu mai înlesni și ,,legifera" toate acțiunile antinaționale, acțiuni care pot fi încadrate în fenomenul de genocid, acțiuni produse cu scopul de a destabiliza și distruge nația română cu tradițiile și valorile ei. Trebuie să înțelegem care ne sunt prietenii și care ne sunt dușmanii. Trebuie să înțelegem ce este bine și ce este rău pentru noi. Trebuie să înțelegem noțiunea de respect și cea de autorespect.

De aceea, noi românii de pretutindeni, trebuie să acordăm o mai mare importanță trecutului, istoriei noastre. Trebuie să aducem un pios omagiu celor care s-au străduit sau și-au jertfit viața pentru crearea României moderne, a României ce aparține numai **românilor** (de toate naționalitățile) care vor să trăiască, să muncească, să procreeze și să fie îngropați pe meleagurile acestea. De aceea trebuie să luptăm cu orice mijloace legale împotriva segregărilor de orice tip. Trebuie să fim uniți pentru a crea o nație puternică, conștientă de propriile forțe, o nație doritoare de bine, de adevăr și de pace.

Cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la desăvârșirea statului național român, vă urez o viață mai bună, putere de muncă și un viitor stabil. LA MULȚI ANI ROMÂNIA!

Ovidiu Ștefan Ciucă

Scena

Iubeşti pe ritmurile de chitară,
Dansezi în fiecare seară…
Crescând pe-o rază cu parfum de floare rară,
Mereu aduci a fruct de primăvară.

Purcedem în dorinţa cea divină,
Străpungem bolta–ţi de iubire plină,
Ne contopim într-o cascadă de lumină
Ce-a răsărit în inima-ţi senină!

Precedă orice amintire
Cuprinsă de angelica ta rimă,
Tresaltă jucăuşă raza ta
Şi zboară pe vibraţie, în curcubee de lumină.

Te duce printre frunze din esenţă în surdină,
Prin alb imaculat în linişte deplină.
În Univers stelar, trezirea e lumină,
Se simte în sunet de creaţie divină

Ce strânge ropote de aplauze pe scena plină.
Plecată după Soare, se roteşte respiraţia,
Iubirea încrustată-n tine, cu litere de-o şchioapă
Pătrunde în Unime.

Împreună cu cei ce vor să crească,
Căci suntem un întreg, ca parte din celula noastră
Interior sudată din tot ce mişcă, viu,
Se contopeşte într-o fiinţă din suflarea
Ce veşnic ne uneşte și se învârte-n Univers.

Magia Unimii

Cu litere de aur în suflete sunt scrise,
Îţi şoptesc că-ţi sunt promise!
Crâmpeie din lumină
Dorinţa îţi alină.

Îţi simt sufletul împlinit
Vlăstarul este etern înflorit,
Se simte deseori iubit!
Seminţe din floare deschise, frumos au rodit.

Trec peste văi deschise,
Am ce e mai frumos din vise,
Creşti într-un curcubeu,
Energii vii se joacă prin sufletul tău.

Trece totul în viteză, se duce...
Rămâi ancorată în aroma-ţi cea dulce
Un sunet de fond în octava corectă ne atinge
Suprem, spre magia Unimii, ego-ul se frânge.

Curcubeu

Spre uimirea mea de profan
Aş găsi un intens fond diafan
Să poată stăvili dorul din an
De a fi al aproapelui tău plan.

Şi cum să mergi spre cer,
Să priveşti în mod liber
Cum se uneşte un curcubeu
Roşu, galben, albastru… la matineu.

Ce spuneţi? Să ne iubim,
Inimile cu toţi să unim,
Să credem în gândul creator,
O, ţie iubite mereu căutător

Dragoş Mateescu

VISUL

Aminte de-ți vei aduce,
Pe-a mea pernă de-ai cădea...
Mângâindu-mi somnul dulce
Luminându-l ca o stea.

Lunecă ușor spre mine!
Luminată fiind de-o rază,
Făcându-mi nopțile pline
Și nimeni să nu ne vază.

Rogu-te să iei în seamă
Iubirea care ți-o port,
Căci glasul care te cheamă
De azi nu mai este mort.

Vin-o în tăcerea nopții
Multe aș avea a-ți spune...
Chiar de-ar învia și morții,
Tot cu tine aș rămâne.

Dară zorii se iviră,
În lumină cufundată,
Camera, parcă desfiră,
Iubirea cea ne-ntrupată.

RĂMAS BUN, BUNICUL MEU...

Când ceasul morții se apropie
Știind că ce a fost nu va mai fi
Aș vrea ca inima să-ngăduie
A ține înc-acele clipe vii.

Apăsătoare e astăzi povara
Născând durerea cruntă de a ști,
C-atunci, poate, când va să vie vara
În cap de prispă nu te voi găsi.

Piatră de temelie tu ai fost
Pentru cel ce se vrea a fi integru,
Și-ți mulțumesc că ai sădit un rost
Pentru ghidon și carouri alb-negru.

Căci tu mi-ai fost și tată și bunic
Copilăria-mi umplând cu prezența,
Și-acum rămâne doar să îți dedic
Un ultim vers să-ți amintesc absența.

Sorina Iuganu

11. Un fir de praf i-a intrat în ochiul stâng,
În dreptul inimii.
S-a scărpinat, s-a spălat,
Firul de praf tot acolo a rămas.
Trăia izolat, supărat pe toţi, pe ei.
În după-amiaza Duminicii
S-a scăldat în mare.
Inima-i bătea cu putere.
Şi-a ţinut ochii deschişi, încercând să privească în Soare.
Nu a putut :
Firul de praf tot nu s-a dus.
Resemnat, a început să se obişnuiască.
Păşea, cu picioare grele prin praf, cu o lejeritate firească.
... A încetat să-i mai judece, să-i lase aşa, pe duna de nisip,
Învăţând din nou să privească prin lupa inimii.

12. S-a-ntâmplat într-o zi de 13, marţi.
Avea multe de făcut, dar zăcea, gândind la cei morţi.
Amintiri îl năpădeau,
Jucării stricate şi portrete-nrămate îl priveau
Totuşi s-a apucat de treabă :
Şi-a răsuflecat mânecile pătate, s-a aşezat la masă.
Cu stupoare a constatat
Că maşina de tocat s-a stricat!
Şi-avea atâtea de dat prin ea :
Gânduri, hârtii, amintiri, vise tulburi...
Degeaba a încercat să o dreagă,
Toată ziua de marţi, 13, o zi întreagă.
... A renunţat. Şi-a cumpărat cuburi.
Acum îndeasă în ele gânduri, hârtii, amintiri, vise tulburi.

13. Purta şapte rochii, una peste alta.
Câte una pentru fiecare zi a săptămânii.
Luni - era cea mohorâtă, din postav înflorat,
Marţea-i venea rândul celei din crep, violet-decolorat,
Joi îmbrăca rochia roşie, din mătase, strâmtă. O făcea să pară grasă.
Vineri se-nvăluia în cea din catifea groasă,
Sâmbăta venea rândul celei din şifon
Iar Duminica purta rochia-i preferată - pe cea din tafta diorit.
Într-o săptămână arăta ca un cocon
Care se lasă, încetul cu încetul, dezvăluit.
... Cerul născu ziua 8 pentru ea.
Era debusolată, nu mai avea cu ce se-mbrăca.
S-a ascuns sub portocalul din curte
Şi s-a-nvelit în portocale şi frunze.
... Încă mai avea roşu strident pe buze şi-n visuri
Rochia de mireasă şi văluri...

14. Înghiţise un ou întreg.
Se sufoca sub ochii celor din jur.
Degeaba.
Au încercat să-l ajute.
Oul nu era nici măcar fiert.
Şi-a rotit o vreme privirea de jur-împrejur,
Ar fi vrut cumva să strige, dar nu putu.
L-au lăsat să zacă pe podea.
Sub cap i-au pus o pernă de catifea.
Şi-a zăcut aşa până când oului nefiert
I-au crescut aripi.
Acum zboară liniştit, iar pasărea i s-a cuibărit pe umărul stâng.

15. Purta ciorapi vărgaţi din nylon.
Cânta în curtea casei la un acordeon
Dezacordat.
Avea şi mănuşi din dantelă neagră.
Un cârlionţ rebel îi atârna pe-o sprânceană.
Un singur spectator era :
Câinele său. ”N-ai unde fugi” îl chema.
Animalul purta în jurul gâtului
Un guler creponat, uzat
Din cele pe care le vezi la circ.
Cânta aşa, de dimineaţă până seara târziu.
Prietenu-i canin lătra a pustiu.
Noaptea nu avea somn. N-avea cum să-i fie :
Mereu născocea o nouă melodie.
Cum venea dimineaţa se-apuca de cântat.
N-avea timp de gătit, de spălat, de călcat.
Doar atât : se-mbăia ca-ntr-un ritual,
Două picături de parfum, o felie uscată de caşcaval...
Au găsit-o în iarnă, pe stradă cântând.
Câinele murise visând
La o friptură în sânge.

16. Ea - frumoasă, înaltă, suplă, învelită în alb,
O pălărie cu boruri largi purtând pe cap.
Aerul era rece, pietros.
Pereţi vechi, bolnavi, scorojiţi de timp.
Intră în încăpere păşind timid.
A zăbovit privind picturile,
Pipăind cu sfială zidurile umede.

O grimasă.
Nu ştia ce reacţie ar fi potrivită :
Să-şi dea cu părerea ori să tacă.
Şi totuşi CEVA a făcut-o să zacă
În loc :
Crinii străvechi pictaţi pe un mur
Risipeau acum parfum.
A ieşit buimacă.
Încerca să prelungească acea clipă,
S-o mai trăiască o dată.
Pornind agale pe prima stradă
Şi-a cumpărat crini din Piaţa Mare.
N-aveau miros, s-au scuturat,
Petalele i-au căzut la picioare.

17. Intrase între rulmenţii timpului,
Era măcinat de fiecare în parte şi de toţi laolaltă.
Paznicul cu chipiu îi tot arătase o poartă.
Degeaba, el nu a-nţeles.
S-a lăsat înscris de numere, litere indescifrabile,
S-a lăsat călcat, zdrobit, gârbovit
Până când rulmenţii timpului, nemulţumiţi, au amuţit.
Paznicul cu chipiu decolorat, ponosit,
Atunci l-a poftit
Să treacă prin Poartă.
Gol, biciuit de ploaia de vară târzie,
Urlând din ce în ce mai încet,
Omul a încetat să mai fie.
Paznicul îşi fuma ţigara ordinară în noapte,
Iar rulmenţii timpului rumegau mai departe.

Doina Panaete

Piramida înțelepciunii

Fiecare dintre noi,
De oriunde am fi,
Să nu uităm să prețuim
Frumusețea și valoarea vieții.
Să nu ne unească
Răutatea, lăcomia și invidia,
Ci armonia și bunătatea.
Să învățăm să iertăm,
Să fim uniți,
Să nu plătim cu aceeași monedă.
Împreună să construim,
Cărămidă cu cărămidă,
Piramida și lumina înțelepciunii.
La orice nivel
Noi ne-am afla,
Limba comună
Să fie pacea
Ce trebuie prețuită.
Să nu ne lăsăm cuprinși
De setea de putere
Și de superioritate.
Să prețuim valoarea vieții
Și frumusețea ei,
Căci planeta are resurse pentru întreaga omenire,
Dar unii au cât pentru zece,iar alții deloc,
Fiind înghesuiți de superficialitate și străini de bunătate
Precum o balanță ce nu are echilibru.
Dar numai când o să fim uniți prin aura înțelepciunii
Vom putea spune că avansăm
Pe treptele adevăratelor valori ale lumii.

Denisa Coroja

Nu

M-am trezit cu gândul la ninsoarea ascunsă
în cele mai private colțuri
Și mintea a fost apoi străpunsă
de dramatice emoții

Fug întruna stând pe loc
În același și același loc
Într-o încercare acută de a dezordona fiecare fulg
Alt puzzle să compun
Știu sigur că nu-i unul mai bun
Și tot alerg și tot îndur
vremurile reci de-acum
și din alte astfel de dăți
când ninsoarea-i până sus,
pe porți.

..., dar

Raze de soare-ți aleargă nopțile,
dar alegi să privești doar printre gene
viața pe care trebuie să o respiri și azi
mult prea perfectă pentru tine
Ai vrea să refuzi clipa,
dar nu e corect așa
Cel mai tare te roade
incapabilitatea de a schimba
Ai rupe de la tine
doar să fie un pic mai bine,
Dar gândul trece ca și noaptea
Căci se impune din nou rutina,
rutina noastră cea de toate zilele.

Marina Pantazi

Rămas bun vară

Mi-e dor de vară, deși nu a plecat
Farmecele ei încă nu s-au perimat
Trandafirii nu s-au ofilit în grădină
Iar greierii încă mai cântă în surdină.
E liniste totuși căldura moleșește
Și suflet de om și fiară obosește
Parfumul crinilor îneacă sufletele confuze
Ce visează încă la mare și ecluze
Copacii se pregătesc să-și lepede straiul
Vara se pregătește de plecare cu tot alaiul.
Și parcă te cuprinde o melancolie
După flori de câmp și a lor mireasmă vie
Și parcă și ființa ta se ofilește câte puțin
Cu fiecare frunză uscată de pelin.

Cotidian

În fiecare dimineață privim prin geamuri murdare
Pierduți în gânduri dulci amare
Cotidianul ni s-a impregnat prin piele
Avid de nerăbdarea unui nou răsărit
Strălucitor, misterios ca o promisiune
Că toate acele geamuri murdare
Nu vor ascunde nefericirea oamenilor mărunți
Ci serenitatea inimilor croșetate din cunoașterea
Tainelor universului.

Ramona Ungureanu

Depărtare

Am rătăcit prin lume de curând,
Plângeam și suferеam de depărtare.
Aveam mereu în minte doar un gând,
S-ajung acasă, unde-i alinare.
Totul era străin în jurul meu
Și așteptam ca zilele să treacă.
Le număram, treceau atât de greu
Și simțeam lacrimi reci, cum mă îneacă.
Singurătate-atât aveam cu mine,
Trăiam într-un deșert nemărginit.
Îmi doream să vorbesc, n-aveam cu cine.
Și-mi era așa dor de ce-am iubit.
Eram ca un simplu pion de șah,
Așteptam o mutare de la viață.
Nu mai aveam cuvinte și nici glas
Și-n suflet, nu aveam nicio speranță.
Într-un târziu, acolo sus în ceruri,
Și-a amintit un înger și de mine.
M-a luat în ale sale zboruri
Și m-a adus acas-acum, mi-e bine.

Erou în vremea lui

Bătrân cu inimă de aur, răpus de griji și nevoințe.
Din viață ți-ai facut tezaur cu vise și-atâtea dorințe.
Te-ai născut OM în vremea ta, iar azi te pierzi prin lumea stearpă,
Ce-odată mâna-ți săruta și-acum pe-a ei stă să ți-o-ntoarcă.

Ți-ai apărat cu lacrimi țara, ce "ieri" în sânge se scălda
Într-un război, în care "fiara", cu tunul ei o omora.
Flămând erai de liberatate si pace-n drum nu se-arăta.
Dar ai luptat și mai departe, cărând curaj în cârca ta.

Te-ai tăvalit de chin și-amar, între răniți si morți de-a rândul.
Și-ai tot sperat să ajungi iar, cu zâmbet să-ți acoperi gândul.
Tot amăgit fiind de timpul, ce nemilos te răpunea,
Ai căpătat iar libertate și pace pentru țara ta.

Acum se luptă alții-n ea, în frunte să își ducă traiul.
S-a dus bătrâne, țara ta. Azi cu venin ți-e pătat plaiul.
Sunt ulii care stau să fure, cu gheare de avar și hoț.
De tine uită să se-ndure și-ți dau din pâine doar un colț.

Atâta lupt'-ai dus pe vremuri, gustând războaiele amare.
Iar astăzi stai și te cutremuri că-ți joacă țara în picioare.
Și neclintit rămâi pe prispă, pierzând privirea iar în zare.
Și vezi cum țara asta tristă, țin toți mortiș să o doboare.
În ceas de-apus când stai să pleci, să-ți iei, nestins - patriotismul.
Că doar cu asta te-ai ales, bătrâne drag, cu eroismul.

Florile

Florile, parfum țesut cu raze
Ce se prind în suflet cu blândețe,
Mângâind cuvintele în fraze
Ce descriu divina frumusețe.

Curcubeu ce joacă-n ochi, privindu-l,
Prin culori aprinse în petale.
Și-aerul, cu briza-ncătușându-l,
Prizonier în mreje colosale.

Florile, răgaz de tâlcuială,
Bucurie dăruită prin finețe
Și atingere ușoară, cu sfiala trupului firav cu mii de fețe.

Florile, prieten de o viață
În unirea noastră prin iubire.
Și un zâmbet larg ascuns pe față,
Sentiment adus prin dăruire.

Marius Adrian Ionescu

Ora noastră

Priveşte cum timpul
s-a oprit la comandă
şi a adormit cuminte
ca un bebeluş:
Uite-aşa, special pentru noi
Să mai stăm să vorbim
oraşul să-l bântuim,
să ne rătăcim cântându-ne
poveştile pe străzile
din ce în ce mai pustii ale
oraşului
din ce în ce mai prieten...

Iluzie cu 3005

Da, iubire,
sper că ne-am înţeles:
ne vedem mâine
acolo unde
numai noi ştim; ştii doar:
neîntinaţi,
neîntârziaţi,
şi necunoscuţi
vom păşi timizi
şi tăcuţi
spunând din priviri
tot ceea ce deja
nu mai are nicio
importanţă.
Ne vedem mâine
la 3005-ul amintirilor
ce le vom rescrie...

Anda Maria Benția

Motto:

“Mă mișc între Dumnezeu și neamul din care fac parte. În afară de acești termeni, nu văd nimic semnificativ pe Pământ”. (PetreȚuțea)

Gânduri pentru tine, scumpă Românie!

Hei, prietene, cititorule, dacă tot ai făcut un popas, nu vrei să iei o gură mare de aer, să te așezi puțin? Nu mi-am pus în cap să te rețin prea mult, ci doar să-ți povestesc despre un mic colț de Rai. Ți-am captat atenția?

Ei bine, cu ce aș putea începe? Poate cu trilul ciocârliei sau cu pădurile ale căror copaci își întind vârfurile falnic spre bolta pictată în culori calde ce încadrează un peisaj rural. Sau poate culuminișul de lângă lac, unde trestia freamătă o doină ce s-a vrut a fi uitată. Sau cu vocea plină de iubire și mâinile bătătorite de muncă ale bunicilor noștri, cu piepturile pline de vitejie ale soldaților ce au luptat pentru pământul străbunilor lor, cu pâinea din vatră ce se frânge pe rotunda masă din lemn în jurul căreia stau adunate câteva suflete la fel de pure ca lacrima unei fecioare. Voi începe cu războiul de țesut, cu fota și cu ia, cu tricolorul.

Dragă cititorule, voi începe, într-un cuvânt cu... România. Așa am decis să numim aceste meleaguri cărora le-a fost oferit cel mai iubitor popor și asupra cărora trec nestatornic cei mai frumoși nori.

Reîntorcându-ne la același trecut glorios pe care l-am lăsat în urmă, acum mai bine de o sută de ani, ne putem da seama de adevăratele valori ale patriei noastre, căci valorile nu se constituie dintr-un bir plătit, o alianță sau un război în care nu am răzbit. Oamenii sunt cei care alcătuiesc chintesența unui popor și sunt cei care fac posibilă unirea. Până și în timpul suferințelor pe care am fost sortiți să le îndurăm de-a lungul existenței noastre, ne-a determinat să ne păstrăm aceeași tărie, încât, dacă am realiza o pictură a tot ce a costituit România în fiecare secol al existenței sale, am fi surprinși să vedem doar alți oameni, cu aceleași expresii angelice și plini de speranța zilei de mâine.

Dincolo de vorbe neînțelese, dincolo de trăiri incerte și suferințe trecute la care am fost martori atâta amar de vreme, cutez să cred că noi trăim, gândim, simțim românește, căci România nu este doar o țară, ci un mod de viață, o stare de spirit, un întreg univers...

Ioana Smărăndescu

Peste 100 de ani

Drumul prăfos e tare greu de străbătut, mai ales în căldurile acestea răvăşitoare. Bocceluţa cu cărţi e voluminoasă şi mă jenează, dar merg înainte orice s-ar întâmpla… Alţi copii din sat nu merg la şcoală ca mine, căci nu sunt lăsaţi de părinţi. Eu… am ajuns la carte printr-o minune şi n-am să o

irosesc. Decât să stau cu vitele pe câmp, mai bine învăţ. Dar tare îmi e milă de surorile mele, care nu au voie să vină şi ele la şcoală. Tata zice că fetele nu au ce căuta la şcoală. Le-am promis că le învăţ şi pe ele tot ce ştiu şi eu, ca să nu fie supărate. E micul nostru secret. Aşa că mă grăbesc să ajung acasă ca să mă pun pe treabă. Picioarele goale îmi aleargă pe pietrişul uliţei cu disperare, să ajung mai repede. Simt că mai am puţin, dar văd cum îmi taie calea un ofiţer de miliţie. Uniforma austro-ungară impune respect sătenilor, dar mie îmi e teamă. De ce mă opreşte din nou? Săptămâna trecută mi s-a întâmplat la fel…

-Unde alergi aşa, bezmeticule? mi se adresează el în ungureşte.

Îi arunc o privire cu coada ochiului, fără să răspund.

- Te prefaci că nu înţelegi, aşa e? se enervează acesta. Lasă că de aia mergi la şcoală, să îmi răspunzi în graiul meu, zise şi îmi dădu peste boccea.

Ca un vultur, se aţinti spre singurul meu caiet şi îl răsfoi. Inima îmi bătea nebuneşte, căci mă temeam să nu îmi descopere secretul. După ce aruncă nişte priviri impertinente peste pagini, le aruncă în ţărână şi zise printre dinţi:

- Dacă te mai prind că nu îmi răspunzi în limba mea, zise el în româneşte, ai încurcat-o!

Atunci a fost prima zi a vieţii mele în care mi-am dorit o schimbare pentru familia şi ţara mea. Printre lacrimi, am găsit în paginile caietului lecţia despre Moldova şi Ţara Românească, pe care învăţătorul ne-o predase pe ascuns. Dacă miliţianul ar fi găsit-o, cu toţii am fost în mare pericol. Desenasem în colţul paginii o hartă a României Mari aşa cum mi-o imaginam eu… Ce ţară frumoasă ar fi fost! Dar mă temeam pentru Ardealul nostru. Oare românii ştiu cât de mult vrem să ne unim cu ei? Oare au habar de câte îndurăm noi aici, dincolo de munţii neînduplecaţi ce ne despart de ei?

Două zile mai tărziu, învăţătorul satului a fost arestat şi încarcerat la Budapesta, iar la şcoală s-a interzis limba română. Dar eu am refuzat să renunţ la ea, limba mea dragă. Visam cu ochii deschişi la cerul albastru, la holdele galbene de grâu şi la roşeaţa macilor de pe drum. Priveam iile surorilor mele şi urmăream cum aţa multicoloră se învârte şi se desparte în fire, asemenea unei hore naţionale. Şi nu de puţine ori îmi aduceam aminte de poveştile cu domnitori, ce ne salvează de cotropitori şi trădători. Şi adormeam zâmbind, gândindu-mă că undeva departe, la Bucureşti, se află un alt domn şi a lui domniţă, ce aveau să ne întregească asemenea unei familii cine ştie pe unde risipită.

Anii au trecut, fără să mă întrebe dacă sunt de acord. Am rămas la fel de visător şi încrezător în ziua de urma să vină. Tot visam la Unire când am mers de bună voie la război. Atunci mi-am văzut suveranii pentru prima oară, doar că eu eram în partea greşită a baricadei. Am dezertat şi am luptat alături de fraţii mei, moldoveni, munteni şi dobrogeni. Ne-am unit atunci pentru prima oară, sângele nostru amestecându-se şi suferind de aceleaşi boli şi dureri.

Şi am câştigat. Dar preţul a fost mare şi el nu trebuie nicicând uitat. În cârje, olog de război, am mers la Blaj să îmi împlinesc visul copilăriei. M-am aşezat în spatele mulţimii, căci nu puteam să ajung mai în faţă. Am văzut printre capete preoţimea şi politicienii şi am ştiut atunci că fantasmele se transformau în realitate. Nu auzeam decât murmure şi forfotă, dar când toate steagurile cu tricolorul s-au ridicat, am început să plâng. Mii de oameni dansau hora unirii, strigau fericiţi şi zâmbeau.

- Uite, tată, România dodoloaţă! am auzit în mulţime şi parcă auzisem vocea copilului care am fost demult.

Luat de tumultul mulţimii, aproape m-am dezechilibrat, dar o mână nu m-a lăsat să cad. Când m-am întors, am văzut o munteancă frumoasă, îmbrăcată în costum popular, care mă sprijinea. Venise cale lungă să vadă unirea, iar după ce ne-am cunoscut mai bine, nu a mai plecat acasă. Acum, în Ardeal şi lângă mine, era acasă…

Împreună am fost la Alba Iulia să vedem încoronarea stăpânilor noştri. Coroanele strălucitoare, mantia regală şi sceptrul, toate arătau sfârşitul a secole de chinuri şi dureri. Erau vestitorii ce aduceau izbăvirea şi, cu toate că era o iarnă cruntă, în sufletele noastre era cea mai dulce primăvară.

Da, am suferit şi a fost greu. Am plâns în copilărie, am urlat de durere în tinereţe pe front şi probabil am să oftez la bătrâneţe. Mi-a fost frig, teamă şi nu ştiam ce avea să se aleagă de noi. Dar nu am încetat să sper şi să măr rog pentru dreptate. Am făcut greşeli în viaţă, aşa cum alţii mi-au greşit mie. Dar Unirea le-a şters pe toate. Olog cum sunt, mă simt mai sănătos ca niciodată şi parcă mult mai fericit. Ardealul se află unde trebuie, la fel ca şi inima mea.

Dacă aş putea cere un singur lucru de la Cel de Sus, ar fi să văd cum va arăta această frumoasă ţară

peste 100 de ani. Sunt sigur că va înflori şi va prospera precum ne dorim cu toţii. Românii n-au să mai fie dezbinaţi în veci şi vor rămâne acasă, aici, unde le este locul. Politicienii vor fi cinstiţi şi curajoşi, asemenea celor de pe timpul meu. Limba româna va răsuna în tot teritoriul ţării şi nimeni nu va îndrăzni să o reducă la tăcere. Şcolile vor învăţa copiii ce înseamnă să fii român adevărat, iar ei vor fi mândri de ce li se spune. În veci românii nu se vor mai pleca în faţa străinilor, ci vor fi o naţiune demnă şi civilizată, aşa cum ne-am dorit mereu să fim.

Dar n-am să cer această ultimă rugăminte, căci ştiu sigur că aşa va fi peste o sută de ani!

Andreea Alexandra Popa

De ziua ta, Românie!

„Cu părul nins, cu ochii mici
Și calzi de duioșie,”
De-un secol noi te-avem aici,
Iubită Românie.

Pe chip Carpații te-au brăzdat,
Lacrima-ți râu purcede;
Suflet în tricolor pictat,
Trupul ți-e veșnic verde.

Tu înflorești de primăveri
Și vara semeni soare,
Toamna pământu-ți naște averi,
Iarna te-acoperă-n ninsoare.

Tu, Românie, ești un tot,
Tradiție, cultură,
Născute în acest sfânt loc,
Păstrate-n oameni și-n natură.

Că nu degeaba când plecăm,
Ne-apucă un dor de tine,
Doar o secundă să mai stăm,
Pe plaiurile line.

Cât s-au luptat bunicii tăi
Și vremuri grele au trăit,
Ca să păstreze pentru noi
Acest pământ liber, unit.

Nu te speria dacă te schimbi,
Când e schimbare-n bine,
Căci lumea nu-i oprită-n timp,
„Și vreme trece, vreme vine.”

Și nu te plânge de nepoți,
Nu-i crede fără seamăn,
„Dar piară oamenii cu toți,
S-ar naște iarăși oameni.”

Te văd în portul național...
Frumos îți șade ia
Și fota cu model floral!
La mulți ani, România!

Vrajă de asfințit

E asfințit și vrajă,
Se uită soarele la lună
Și se pitește să apună,
E vrajă de-asfințit.

E asfințit și vrajă,
Și cel din urmă oarecare
Intră în casă la culcare,
E vrajă de-asfințit.

E asfințit și vrajă,
Lumea și-a liniștit din larme,
Își pleacă capul și adoarme,
E vrajă de-asfințit.

O adevărată
constelație literară!

Redactorii revistei **CUVÂNTUL ARGEȘEAN**,
la lansarea din septembrie a publicației, în cadrul cenaclului
ARMONII ARGEȘENE al acesteia.

Foto - Al. OPREA

CONDUCEREA
LIGII SCRIITORILOR ROMÂNI
- FILIALA ARGEȘ -

Prof. dr. George ENE - vicepreședinte
Ing. Nicolae COSMESCU - secretar
Dr. Adrian MITROI - președinte

Cum să-ți spun
Că din tine n-a mai rămas
Decât o turlă
Cu un cuib de rândunele?
Că zilele trec
Și c-ar fi bine să treci și tu
Odată cu ele?
Nu contează până unde,
Nici până când,
Doar să treci.
Rândunele vor fi ochii tăi.
Așa ochii nu vor mai fi reci.
Rândunele vor fi inima ta.
Încă îndrăgostit de pământ,
În cerul cel mai înalt vei zbura.

Denisa Popescu

Caligrafiat: Petre Ghilencea